

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok večne zvestobe Sveti materi Kat. Cerkvi.
Naročn. \$3.00 — Zunaj Zdr. Držav \$3.50.

Za vse naročnike opravljamo nedeljo za nedeljo eno sveto mašo pri Sv. Štefanu v Chicagi. Obenem so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega komisarjata.

Februarij 1927.

Izdajajo slov. frančiškani v Ameriki.

19. Letnik.

Anton Boštele:

Mariji.

Tako tesno mi je nocoj pri sreč.
Na Tebe mislim, Dobra,
na Tvoj ves božajoč smehljaj,
na roke Tvoje bele in na cvetje,
ki Ti ga poklanja raj.

Vsa lepa si, o Mati!
Tvoja halja je iz zarje stkana,
zlate zvezde vpletaš si v lase,
vsa si bela, kakor češnja v maju,
lepa, kakor pesem jutra vrh gore.

Pastirček vsak Ti nese jagnje v dar.
Le jaz, le jaz, o Dobra . . .
Glej, dvoje skrušenih dlani: oltar!
O, sprejmi Daljna, zvesta
še mojo dobro misel v dar.

V nove dni.

ZALOSTJO gleda človek po naši slovenski Ameriki. Žalost mora biti v srcu vsakomur, če vidi kako nepregledna je vrsta Slovencev, ki so tekom desetletij svojega izseljeniškega življenja naselili brezverskemu časopisju in prodali Boga, vero svojih očetov in svoj materin jezik. Prodali so Boga in svoje poštenje, tako da sedaj že napadajo to, kar jim je bilo časih nad vse sveto, Boga in tabernakelj, prodali so vero svojih očetov, zatajili svoj rod, vrgli v obcestni jarek besedo svoje matere. Zakaj: veljalo je vedno in bo veljalo še zanaprej, dokler imaš vero v svojem srcu, boš imel še vedno spoštovanje do svojega jezika. To vidimo pri vseh naših verskih odpadnikih, prav malo jim je na srcu slovenščina, sami jo uporabljajo samo še v orožje proti cerkvi in veri, otroci njihovi pa že ne razumejo nobene slovenske besede več. — Kakor hitro si vrgel vero v koruzo, vedi, vrgel si v koruzo tudi jezik svoj. Judež si sv. Matere katoliške cerkve in Judež večno lepe slovenske besede.

Žalosten je človek, ko gleda to razdejanje v slovenskih dušah. Z druge strani je pa zopet vesel. So pa še tudi trdne skale med nami, ki z vso močjo delajo in se trudijo, da bi se povzdignila verska misel v vseh srcih. Pišejo, govore, delajo za katoliški tisk in katoliško prosveto. Vsem tem kliče zopet Mati Cerkev v februariju: na novo delo, da bodo zagoreli za ameriškimi gorami še lepši dnevi! Vsem tem kliče Ave Maria, kar jim je klicala lani ravno na tem mestu: "Tisk je danes velesila in sicer najmočnejša velesila, kateri se mora ukloniti vsakdo, vse države, vsi vladarji, vsi narodi. Močan bo danes samo tisti, ki ima močan tisk za seboj. Kdor pa nima tiska, pa naj bo še mogočnejši, naj ima še boljše orožje, puške, kanone, trdnjave, naj ima še bolj celo resnico na svoji strani, naj ima še več denarja, vse to ni nič. Ta velesila, tisk, ga bo uničil in premagal. — Sveti Oče je zapisal: "Zastonj zidate cerkve, šole, bolnice, zastonj ustanovljate katoliška društva. Vse bo šlo v nič, če ne boste imeli močnega tiska za seboj." — Če se je vse to potrdilo in pokazalo, je bilo to med ameriškimi Slovenci. Katoliški Slovenci bi bili vse izgubili, ko bi se ne bilo posrečilo rešiti vsaj deloma naše katoliško časopisje. Kolikor krepkejša pa po-

staja naše časopisje, toliko krepkejša gremo naprej. To vidi lahko vsakdo.

Zato, ako hočemo katoliški napredek med nami, ako hočemo katoliško zmago, — samo eno je potrebno: pomagajmo zmagati katoliškemu časopisju, pa bomo dosegli zmago na vsej črti.

Zato bratje, v vrste!

Mesec februarij je mesec odločen za to delo. Na delo vsi! Vsi možje, vse žene, vsi otroci, vse mora v vrste! Predvsem na delo za list Ave Maria! Še nismo dosegli, kar smo prosili tako nujno že pred meseci. Komaj vsaki peti naročnik lista Ave Maria se je oglasil in poslal naročnino, kaj še, da bi nam poslali kaj novih naročnikov. Zato pokonci vsi!

V nove dni mora zaživeti naša Ave Maria, v nove dni, polne sonca, polne moči in rasti. V nove dni mora zaživeti vsa slovenska Amerika. S pomočjo katoliškega časopisja jo bomo preosnovili, s pomočjo Ave Marije bomo gradili stavbo krščanskega življenja, življenja, ki bo posvečeno samo Bogu in Mariji. Marijin list je Ave Maria. Posvečen slavi Marijini. Kdor torej stori kaj za ta list, stori dobro delo za Marijo in Marija mu bo povrnila s svojo priprošnjo. S tem, da pomagaš Ave Mariji, pa pomagaš tudi slovenski besedi. Prerokujejo našemu jeziku komaj dvajset let življenja še v tej trdi tujini. Res je, prej ali slej bomo zginili v angleškem morju, toda dokler bomo imeli slovenske liste, se ne damo še, dokler bo Ave Maria živela, in živela bo še nekaj desetletij — ne bo konec slovenske besede, ne. — Tvoja dolžnost je torej, da agitiraš vsepovsod za list, ki hrani in brani narodne svetinje, dolžnost tvoja je, da agitiraš za Ave Marijo. — Veš, kje je doma Ave Maria? Tam, kjer je doma naša najdražja svetinja, — Mati božja brezijska. V Lemontu je doma. Tam živi ona, ki je stoletja z nami živela, ki je bila srce vsemu slovenskemu življenju v stari domovini in je srce vsemu našemu nehanju tu v Ameriki. Veš, kje je doma Ave Maria? Tam je doma, kjer snujejo in delajo slovenski očetje frančiškani za slovenski kolegij. Slovenski misijonarji bodo izšli iz njega, polni slovenskega duha in šlovenske gorečnosti. Kar storiš torej za Ave Marijo, bo zapisano ne le v božji knjigi, zapisan bo tvoj dar tudi v knjigi slovenskega naroda.

Peterček, mali junak.

ONCE zahaja. Iz bližnjega zvonika doni srebrni glas Marijinega zvona in naznaja prebivavcem malega otoka na reki Seni pozdrav in dober večer. — Bilo je to v dneh, ko je Bog kaznoval Pariz z veliko poplavo.

Čez most, ki je vezal otoček z bližnjim mestom, stopa droben deček, ves žalosten in teman. Kaj ti je, Peterček, ti srce in sonce fare? Saj te drugače poznamo, kako si vesel in vedre volje vsepovsod, kaj ti je danes v duši, kaj si žalosten?

Peterček je resnično žalosten. Kaj jim je včeraj učitelj v šoli narekoval? Joj! Prvo uro je bilo. Učitelj je bil slabe volje in je kar besnel. Nazadnje je zakričal:

“Otroci, pišite!”

In otroci so pisali:

“Po temnem srednjem veku, veku polnem nevednosti in mračnjaštva je nastopil vek svetlobe in luči in spoznanja. Ljudje ne verujejo več v stare bajke in pravljice. Veda je vrgla jarem strahu in bojazni pred večnostjo v jarek. Z vedo smo se zavarovali pred mnogimi nezugodami, ki so naše nevedne prednike preganjale. Nezgode, kakor potresi, povodnji, lakota in kuga.”

Otroci so trepetali. Ravnokar so prinašali časopisi vznemirljivo vest, da preti povodenj glavnemu mestu francoske domovine. Reka Sena narašča, na več krajih je že prestopila strugo in bati se je najhujšega. Prebivavstvo že beži pred valovi, ki nosijo smrt in težko razdejanje.

Otroci so trepetali in pisali naprej:

“In če se vode kljub vedi, vendarle še tu pa tam kaj vzdigujejo čez bregove, ljudje ne stegujejo več rok proseče proti nebu, ne prirejajo procesij in litanij, ne nosijo več prahu sv. Uršule, zobov sv. Polikarpa in vseh drugih raznih praškov in kosti, tudi ne kruha v monštranci . . .”

Pri teh bogokletnih besedah so učenci zadržali strahu, da so jim padala peresa iz rok.

Peterček pa je tedaj mirno vstal in proseče rekel: “Gospod učitelj napada, kar nam je najsvetejšega. Našega Boga, našo vero, za katero smo pripravljani vsaki čas dati kri in življenje.”

“Oho!” je siknil učitelj jezno. “Kaj ne, dečko, to te je naučil gospod župnik?! Dobro! . . . Pišite!”

“Bogokletstva ne bomo pisali!” so se oglasili nenkrat vsi učenci in zapustili šolo.

Po pouku je Peterček stopil v cerkev, ponižno šel pred veliki oltar, pokleknil pred Jezusa v tabernakeljnu, zakril obraz z rokama in bridko jokal. To je bila vsa njegova molitev. Preveč je bilo užaljeno

Po poljskem izvirniku priredil Fr. Kandid, O.F.M.:

njegovo mlado, nedolžno srce. Čutil je z Jezusom, trpel je z Jezusom in je jokal. Vstal je nekoliko potolažen.

Vse to se je zgodilo včeraj dopoldne.

Danes se je nadaljeval pouk v šoli. Tihi in mirni so sedeli učenci. Na njih obrazih je gorelo vprašanje, kaj bo? . . .

Učitelj pa ves čas pouka ni omenil Boga, ne vere in ne procesije. Strah ga je le pomiril in mu usta zamašil. Mislil si je: Očetje teh otrok se bodo gotovo hoteli maščevati nad menoj, ker sem jim zasmehoval vero in Boga.

Šola se je mirno končala. Otroci se razidejo vsak proti domu. Tudi naš Peterček hiti proti domu.

Reka Sena je čez dan močno narastla. Stopila je čez bregove in se široko razlila. Njeni umazani valovi drviyo z groznim šumenjem in bučanjem naprej in grozijo, da pokončajo vse, kar dosežejo. Med divjimi valovi preobračajo izruvana drevesa, katere je razjarjena voda izruvala in jih sedaj vleče s seboj.

Peterček sliši bobnenje vode, ali on ne misli toliko na to. Njemu vse kaj drugega teži srce.

Da bi si olajšal bridkost, zavije iz glavne ceste po stranski stezi na desno, proti malemu gozdiču, kjer je stala mala votlina, narejena po vzorcu lurške. Tam poklekne pred presveto Devico in dolgo ter goreče moli.

“O, Marija, prosim, odpusti in izprosi pri Bogu odpuščanje mojemu učitelju za strašna bogokletstva, ki jih je včeraj govoril! . . .

O, Marija, moja najboljša Mati, sprosi mi, da bi čimprej prejel Jezusa v svoje srce!”

Peterček zopet vstane in hiti nazaj na pot proti domu. Pride do mostu, pa vidi, da je voda narastla do vrha mostu in da ga najbrže v kratkem zruši. Spusti se v tek. Toda, kako se začudi, ko ne dobi doma nikogar. Hitro steče k sosedovim; tudi tam ni nikogar. Še pes se nikjer ne oglasi. Vse tiho, kakor izumrlo, valovi pa čimdalje močneje bobne in grozijo.

Takrat, ko je on molil pred preblazeno Devico, so stariši in drugi vaščani odšli po cesti proti mestu Rini v misli, da bodo srečali Peterčka na poti proti domu in ga vzeli seboj v mesto na varno.

Peterčka je prevzemal strah; bližala se je noč, zato jo je krenil nazaj proti mestu. Pride do cerkve, pa se mu skozi okno prijazno zasveti rdeči plamen večne luči.

Tako, si misli, vsi so odšli pred nevarnostjo, a Jezusa niso vzeli s seboj. Voda bo gotovo narastla in zalila vse . . . tudi kapelico in Jezusa . . . Ne, Jezusa ne sme! . . . Jaz ne pustim Jezusa samega—vza-

mem ga in ga ponesem v mesto Rini. Samo, da ga voda ne zalije. Jezus mi ne bo zameril. Gospod župnik so nam pripovedovali, da je tudi mali Tarzicij nosil Jezusa in ga junaško branil pred pagansko druhaljo . . .

Brzo steče do cerkvenikove hiše. Dobro ve, kje so shranjeni cerkveni ključi. Vzame jih in teče k cerkvi. Oster veter mu brije v obraz. Razljuteni valovi, ki že napolnjujejo otok, mu hočejo zabraniti dohod do cerkve. V daljavi se sliši grozno bobnenje, znak velikanskega navala vode. Deček hiti z vso silo, da bi pred tem velikim valom prišel vsaj do cerkvice. V duhu že vidi velikansko množino vode, ki se kakor gora vali proti njemu, da ga pokoplje. Vidi, da je brez moči, da je izgubljen. Nehote se ustavi in upre svoje nedolžne oči proti pošastnemu bobnenju vode. Kri mu zastane, da ne more od strahu dalje . . . Misel, da gre v cerkvice rešiti Jezusa, mu da spet novih moči. V trenutku je bil pri cerkvi. V zakristiji vzame ključ od tabernakelja in hiti, da mu pot lije s čela, pred tabernakelj. Ravno je odprl tabernakelj in vzel ciborij s sv. hostijami v roke, ko se naenkrat vsa cerkev strese. Šipe so popadale po tleh in se razletele na tisoče koscev, kipi so se prevrnili z oltarjev. Zunaj pa je divjala voda in udarjala ob stene cerkve z vso močjo. To strašno bobnenje je trajalo deset minut.

Ves ta čas je Peterček mirno stal pred Jezusom in upiral svoje nedolžne oči v ciborij.

Polagoma se je bobnenje groznih valov umirilo in slišati je bilo le bolj lahko šumenje manjših valov, ki so se podili naprej.

Peterček vzame ciborij v roke in hoče zapustiti cerkvice.

Pride iz cerkvice, poskusi če bo mogel na pot v mesto Rini. Ali zastoj. Voda mu sega že čez pas in ga hoče izpodnesti. Z velikim trdom pride nazaj v cerkvice, premočen do kože.

Ciborij z Najsvetejšim položi z vso spoštljivostjo nazaj na oltar, poklekne pred svojim Jezusom in mu priprosto govori:

“O, ti moj ljubi Jezus! Sedaj sem ostal sam zaprt s Teboj vred. Če bo voda še tako naraščala, me utopi. Umrem, ker sem hotel rešiti Tebe, o moj Jezus. Samo to me močno žalosti, ker Te še nisem prejel v svoje srce, ki Te tako zelo želi in Te ne bom mogel nikdar prejeti!”

In debele solze so mu polzele po licih; in Jezus je gledal te solze; solze ljubezni — in angel jih je zapisal z zlatimi črkami v knjigo življenja . . .

Voda narašča. Zalila je že dve oltarni stopnici. Z rahlim šumenjem se odbijajo valovi od sten, da se po cerkvi razlega kakor mrtvaška pesem.

Peterček stopi na najvišjo stopnico. Tiho moli v srcu:

“Moj Bog, moj Bog! Zakaj si me zapustil?”

Ves se trese od mraza.

Počasi minevajo ure, dolge, kakor je večnost dolga.

Voda narašča . . . Peni se in šumi . . . Že je zalila najnižjo stopnico oltarja.

Peterček stopi na oltar. Ves se trese od mraza.

“Odpusti mi, moj Jezus!” prosi. “Odpusti, da pri Tebi na oltarju iščem varstva! Oh, kako me zebel . . ., a ure so tako strašno dolge . . . Jezus, daj, da me ne bo tako zeblo!”

Voda narašča naprej in napolnjuje cerkvice. Dosegla je višino oltarne mize.

Peterček vzame ciborij z Najsvetejšim in se vspne na vrh tabernaklja. Oslabljen, izmučen in drgetajoč od mraza, sede ubogi deček na tabernakelj. Z mrzloma rokama pritiska ciborij z Najsvetejšim k sebi, boječ se, da mu ne zdrkne v vodo.

“O moj Jezus! Ali moram res umreti, predno okusim nebeško hrano, Tvoje presveto Telo, katero — rešujem? . . .” Moči ga zapuščajo. Nagne se na tabernakelj in glava mu klone na prsi. Krčevito pritiska na srce ciborij s sv. hostijami, in zmučen, napol v omedlevici zaspi.

Voda še narašča. Zalije tabernakelj in umazani valovi že poljublajo noge spečega Peterčka . . .

Tedaj se pa, kakor na migljaj Vsemogočnega, voda ustavi. Valovi tiho šepetajo o plemenitem malem junaku, ki je rešil velikega Boga. Njih šepet se spremeni v komaj slišno melodijo in nalahko odmeva od cerkvenega stropa, kakor da bi igrala mehko uspavanko Peterčku.

Rdeča svetloba večne luči se odbija od valov in ko se valovi zazibljejo, se zdi, kakor bi bila vsa cerkev eno samo morje, morje ljubezni . . .

Peterček spi.

Glavo ima nagnjeno nad ciborij in ustnice šepetajo Jezusu.

Valčki mu poljublajo noge . . .

* * *

Na vzhodu se je pričelo svitati.

Ni še vstalo solnce, ko se pomika čoln od mesta Rini proti otoku. Tri osebe sede v njem, dva veslača, tretji je duhovnik.

Pridejo do cerkvice. Vrata so na stežaj odprta. Površina vode seže skoro do vrha, in nizko se morajo v čolnu pripogniti, da priveslajo skozi vrata v cerkev.

Žalosten pogled! Tabernakelj pod vodo . . . In kdo je na tabernakelju? — Peterček!. Glavo ima sklonjeno na prsi, obraz kakor iz marmora.

Priveslajo bliže in duhovnik ga spozna. Kliče ga po imenu. Peterček ga ne sliši. Prime ga za rame, potrese in močno zakliče prav na uho: “Peterček, mama joka!” Nič. Deček ne odpre oči.

(Nadaljevanje na str. 41.)

Drobtinice.

VA posebna jubileja praznujemo v letih 1926-27, — 700-letnico smrti svetega Frančiška in 1100-letnico rojstva velikega slovanskega apostola sv. Cirila. Oba stoletna jubilarja sta bila apostola. Razlika je le v tem, da je sv. Ciril učil med poganskimi Slovani krščansko vero, sv. Frančišek pa je hotel kristijane spremeniti v druge Kristuse.

Da ne bi bili kristijani samo po imenu, ampak v duhu in resnici. Medtem ko je sv. Ciril zgled pre mnogih apostolov med pogani, je sv. Frančišek apostol notranjosti. Ravno vsled tega bo sv. Frančišek ostal večno moderni svetnik, ker je tako učinkovito učil življenje po Kristusovem zgledu. Božjemu vzoru se kolikor mogoče približati, to je naš cilj na zemlji in k temu cilju nam je pokazal pot sv. Frančišek, ki Kristusovega nauka ni v sebi samo doživljal, ampak tudi po njem uravnal svoje življenje. Sv. Ciril je ravno tako po Kristusovem zgledu uravnal svoje življenje, a deloval je po večini med pogani. Njegovo delovanje je bilo sicer veliko težje, kakor delovanje sv. Frančiška, zakaj vse drugih sposobnosti je treba za razširjanje sv. vere, kakor pa za poglobitev ravno iste sv. vere med verniki. Kljub temu sta oba velika reformatorja bila prekristno orodje v rokah božje previdnosti, tako da ju moremo mi navadni zemljani le občudovati. Posnemanja vredna pa je njiju gorečnost za čast božjo in za zveličanje neumrjochih duš.

* * *

Pogostna sv. spoved je lahko najboljše sredstvo k notranji prenovitvi naših duš, ako namreč vemo to zdravilo pravilno rabiti. K sv. spovedi ne smemo hoditi iz navade, ampak z jasno zasnovanim ciljem, če hočemo z dneva v dan postajati boljši, Bogu podobnejši. Bogopodobnost je tisti višek človeškega življenja, do katerega nas je s svojim zgledom hotel pripeljati Kristus. In kako je sv. spoved sredstvo k temu cilju? S tem, da trebimo eno napako tako dolgo, dokler ni prerezana in izruvana koreninica slabega. Ko smo eno napako iztrebili, si zberemo drugo, dokler ne opazimo pri sebi vidnega napredka. Tedaj bomo uvideli, da je veliko lažje polomiti palice, ako jih skupaj zvezane razvežemo in posamezne lomimo, kakor pa, če bi poskusili prelomiti vse naenkrat.

* * *

Možje so stebri sv. vere. Kadarkoli podvomim o tem, se zamislim v oni popoldan, ko je bila ob skle-

pu evharističnega kongresa v Chicagi veličastna procesija v Mundeleinu. Pod zaščito svetlih mečev, ki so jih na obeh straneh ceste v špalir in pozdrav dvignili Kolumbovi vitezi, je papežev delegat nesel Najsvetejše . . .

* * *

Naše žene imenujejo svete knjige "pobožni ženski rod." Mnogokrat pa ravno ta-le pobožni ženski rod ne ve, v čem obstoji prava, Bogu in ljudem prijetna pobožnost. Ne v dolgih molitvah, ne v nagljeni glavi, ne v solznih očeh, ampak v ljubezni. Ljubezen božja mora prešinjati vsa naša dela, da jih bomo opravljali z lahkoto in z mirom božjim. Zato obujajmo pred vsakim večjim delom dober namen in ga med delom ponavljajmo. Tako bo vsako naše delo molitev in izpolnili bomo Kristusovo zapoved o vedni molitvi.

Zelo koristno je tudi večkratno duhovno obhajilo. Zlasti bridke ure bodo nekoliko slajše, če bomo poklicali božjega Zveličarja iz tabernakelja na pomoč. On čaka na naš poziv, zakaj zato je ostal na zemlji, da nas krepí in priliva olja v svetilko naše gorečnosti.

* * *

Poglavje o materah. Dandanes se po svetu veliko govori in piše o materah. Gotovo zaslužijo priznanje tihe mučenice, matere. Premalo se namreč zavedamo, da je mati toplo sonce, ki ogreva celo družino. Šele, ko to sonce zatone, se navadno družina zave, kaj je izgubila. A tedaj je prepozno. Zato je prav, da damo čast materam, dokler živijo. Saj jo pošteno zaslužijo.

Materina ljubezen do nas je neizčrpna in iznajdljiva obenem. Iz lastne skušnje sem zapisal te besede. Kot študent sem se vsaki dan vozil z vlakom v šolo. Do postaje sem imel tričetrt ure. Zgodaj sem moral vstati, da nisem zamudil vlaka, ki ne čaka. Dobra moja mamica je vstajala z mano in mi kuhala zajutrek. Celó prej je vstala, kakor sem vstal jaz. In potem, ko sem bil pripravljen za odhod, mi je dala malico, da ne bi bil lačen. Večkrat je tudi priložila desetico. Desetice so čudežno izvirale iz miznice. Potem je dobra moja mamica šla do vežnih vrat in še naprej na verando. Od tam je gledala za mano, dokler ji nisem zginil izpred oči. Vsakokrat mi je poprej zaklicala še: "Z Bogom!"

Moja mamica je umrla in šel sem po svetu. Veliko mater sem srečal na svoji poti in vse so bile z ozirom na požrtvovalnost podobne moji mami. Tudi v Ameriki niso drugačne. To vidim vsaki dan v ofisu, kjer prebiram materina pisma. Največ pisem in darov dobiva namreč Lemont od mater.

Ena reč me je zbolela v Ameriki globoko v srce. Mladi rod se sramuje blagoglasne materine govorce. Dajmo čast materam tudi v Ameriki! Spoštujmo materin jezik! Angleščina je potrebna, a materin jezik je najljubeznivejša zapuščina tvoje matere. Ohranite to zapuščino kot drag spomin na vaše dobre slovenske matere!

* * *

Menda mi ne boste zamerili, če še malo poagitim za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Ne gre zame, ampak za misijone. Ne za navadne misijone, ampak za misijone med našimi brati po krvi. Apostolstvo, ki ima za Ameriko svoj sedež v našem Lemontu, šteje dosedaj že do 70 članov. Več kot polovica od teh jih je v Jolietu, za kar bodi izrečena zahvala našemu vnetemu zastopniku Mr. M. Blutu. V Chicagi je spletla Mrs. Kobal en venec, t. j. dva-

najst članov in sedaj plete že drugega. Tudi v Bradley so se vpisali trije člani.

Zrno do zrna pogača, kamen na kamen palača. Da bo Apostolstvo še bolj napredovalo, za to bo skrbela nova prelepa knjiga, ki jo je spisal vseučiliški profesor dr. Grivec. Zadnjič sem v članku poročal o njegovih treh glavnih knjigah. Med tem časom pa je izšla njegova četrta in menda najlepša knjiga o sv. Cirilu in Metodu. Vsi ocenjevalci jo hvalijo in priporočajo. Kdor jo želi, naj piše k nam ponjo. Ne bo mu žal. Knjiga se bere vseskozi kot povest, tako zanimivo je pisana. Občudovanja vredna je prisrčna ljubezen pisateljeva do svetih slovanskih apostolov in do vesoljne krščanske edinosti. Namen knjige je predvsem, da bi ob 1100-letnici rojstva sv. Cirila obnovili zanimanje za naša velika slovanska brata in se navzeli od njiju nežne vneme za krščansko edinstvo med vzhodom in zapadom. Želimo, da bi ta svoj namen knjiga tudi dosegla.

Anton Martin Slomšek - slovenski svetnik.

Sr. M. Lavoslava, kongr. šolskih sester sv. Frančiška

SEPTEMBRA je minilo 64 let, odkar je zatisnil svoje oči naš nepozabni veliki škof Slomšek. Da je bila njegova smrt "dragocena pred obličjem Gospodovim," so bili prepričani vsi, ki so videli umirati tega svetega škofa. Sveta je bila njegova smrt, kakor je bilo sveto njegovo življenje.

Ko je stal kanonik Kosar ob mrtvem truplu velikega Slomška, je izrekel besede: "Videli boste, škof Slomšek bodo še prišli na oltar." Zdi se nam, da se te besede že uresničujejo. Prvi koraki za proglastev Slomška blaženim so že storjeni. Oba sedanja slovenska škofa se trudita na vso moč priboriti svojemu svetemu tovarišu čast oltarja. Zbirajo se podatki o njegovem življenju in delovanju. Preiskujejo Slomškove tiskane spise in tudi one, ki so ostali v rokopisu. Vse to obsežno delo ima na skrbi posebna škofijska komisija, ki bo končno predložila zadevo sveti stolici.

Slomšek je bil svetnik, ko je še živel. To so trdili vsi, ki so ga poznali. Ni dvoma, da je v nebesih. Kdor pa je v nebesih, je svetnik, torej je tudi Slomšek svetnik. Sveta cerkev mu še sicer ni priznala časti oltarja, vendar pa nam ne brani se mu priporočati privatno. Jezus, ki je obljubil poplačati vsako še tako malenkostno, iz ljubezni do Boga storjeno delo, je gotovo venčal s krono večnega življenja

njega, ki mu je bil Bog vse. Zanj je živel, delal in trpel — in koliko trpel! Kako vneto je razširjal božje kraljestvo na zemlji! Ker je sam ljubil Boga, je želel in deloval na to, da bi ga ljubili tudi drugi. Da bi to dosegel, mu ni bilo nobeno delo preutrudljivo, nobena žrtev prevelika. Pomislimo samo, koliko se je trudil za mladino! Hotel jo je učiti, privedi k božjemu Srcu. Pisal je zanjo mnogo, mnogo. Z gorečnostjo apostola je deloval na prižnici, razlagal, učil, opominjal, svaril. Z ljubeznijo dobrega pastirja je sprejemal grešnike v spovednici. Ubožci so bili njegovi ljubljenci, vse je razdal, da bi polajšal njih bedo. Ljubezen do bližnjega ga je gnala tako daleč, da je večkrat sam pogrešal najpotrebnejšega. Bil je pa tudi strog, ako je opazil kaj napačnega. Saj mi boste oprostili, ako Vam povem naslednjo zgodbo.

Nekega dne se je sprehajal Slomšek ob Dravi. V sredi te reke blizu Maribora je mal otoček. Ko pride sveti škof — ves zatopljen v misli — v bližino otočka, ga zdrami iz premišljevanja nenavaden prizor. V grmovju na obrežju reke je bil berač marljivo zaposlen pri svojem delu. Iz polne vreče je jemal kose kruha. Bel kruh je polagal na tla ob vreči, črnega pa je metal v Dravo govoreč: Beli v vrečo, črni v Dravo. Svetega škofa je užalila tolika prevzetnost. Pokliče brodarja, ki je bil v bližini. Za-

pove mu, da prepelje berača z belim in črnim kruhom na otok, kjer naj prevzetnež dela pokoro ob kruhu in vodi. Tam ga je pustil teden dni, da je pošel zadnji košček črnega kruha.

Škof Slomšek je bil mož molitve. Vedel je, da je delo brez blagoslova božjega prazno, zato je vse svoje delovanje združeval z molitvijo. Ni čuda torej, da je imel vsepovsod uspeh. Posebno je častil Mater božjo — vsak večer je molil z družino rožni venec. Nikoli ni opustil te navade, čeprav je imel včasih skrbi in dela čez glavo. Svojim duhovnikom je bil dober oče, svoji škofiji ljubezni poln pastir. Narodu je bil učitelj in voditelj, skratka, bil mu je vse. Kaj čuda, da ga še sedaj po tolikih letih ne more pozabiti. Ljudje pač vedo, da je ljubezen večna, da tudi po smrti ne mine. In kdo med Slovenci je imel večjo ljubezen do preprostega ljudstva, kot jo je imel Slomšek? On tudi v nebesih ne more pozabiti svojih.

Iz raznih cerkvenih listov posnamem, da Slomšek nima gluhih ušes za tiste, ki se mu priporočajo v raznih potrebah; mnogo jih je že uslišal. Kaj bi jih ne! Saj premore v Bogu vse, ki svojim izvoljenim ne odreče nobene prošnje. Slomšek pomaga v duševnih zadevah in telesnih potrebah, ako je to v soglasju z voljo božjo. Da je temu tako, lahko dokazem.

Naša kongregacija sama že mnogo dolguje Slomšku. On je bil, ki je poklical naše prve sestre v Slovenijo, da bi vzgajale mladino za Boga. Prišle so res šele po njegovi smrti, toda hvaležne smo zato samo Bogu in Slomšku.

Gojenke in učiteljice našega zavoda so bile vedno vnete častivke Slomška. Priporočale so se mu zlasti ob času izpitov. Pred par dnevi sem pa izvedela, da se je naš zavetnik-škof še posebno milostno ozrl na nas. Ozdravil nam je dve bolni sestri.

Ena, ki deluje v Splitu, je bila že več časa neozdravljivo bolna. Med devetdnevnic, ki jo je opravljala s sestrami, je pa popolnoma ozdravila po priprošnji Slomškovi. Zdravnik, ki je imel dotično sestro v oskrbi, je dejal, da naravnim potom ni mogla ozdraveti — potrdil je čudež.

Prejšni mesec pa je pisala ena naših sester iz Aleksandrije, da je imela več časa v ustih veliko rano, ki ji je povzročala hude bolečine in se ni dala odpraviti. Vse sestre so rekle, da mora prej ko mogoče k zdravniku, ker je bilo res že nevarno. Že je mislila iti, vendar pa se je še na predvečer z velikim zaupanjem priporočila Slomšku. Obljubila je javno zahvalo, ako na priprošnjo Slomška ozdravi brez zdravnika. Drugo jutro je vstala brez bolečin, brez rane, le znamenje, kjer je bila prej rana, se je še videlo. Naše zaupanje v Slomška je torej dovolj upravičeno, kakor uvidite iz navedenih zgledov. Hvaležne smo mu. Rade bi navdušile vse naše rojake, tudi ameriške, če ne vseh, vsaj čitatelje lista "Ave Maria," da bi se začeli zanimati za našega svetega škofa. Priporočajmo se mu in molimo, da bi bil kmalu proglašen blaženim, saj to bo v čast božjo in tudi v naš blagor. Pomislite, ali ne bi bilo to lepo, če bi imeli svetnika Slovenca? To bo za nas vse velikega pomena! Torej še enkrat: molimo!

PETERČEK, MALI JUNAK. (Nadaljevanje s str. 38.)

Previdno ga vzamejo z oltarja in rahlo položijo v čolnič. Tukaj šele zapazijo, da deček nekaj pritiska k sebi. Ko bolje pogledajo, vidijo, da je ciborij s sv. hostijami.

Pobožno se poklonijo Vsemogočnemu. Ginjenosti ne morejo dolgo časa besedice govoriti. Ko se umirijo, znova poskušajo dečka zbuditi, kar se jim po dolgem trudu posreči. Deček odpre oči.

"Peterček," vpraša duhovnik, "ali te zebe?"

"Ne!" zašepeče deček.

"Ali si lačen?" vprašuje dalje duhovnik.

"Da," odgovori komaj slišno Peterček.

Duhovnik mu daje kruha in vina, a Peterček noče vzeti.

"Kaj bi rad, dragi moj?"

Deček pokaže z roko na ciborij.

Duhovnik je globoko ginjen. S solznimi očmi in s tresočim glasom pravi: "Peterček, če je kdo zaslužil, da prejme Boga, ti si ga zaslužil," pravi in vzame sveto hostijo ter s tresočo roko obhaja Peterčka — junaka. In Peterček je zopet zaspal z angelsko lepoto v obrazu.

Kakor lastavica po zraku, tako hiti ladjica po gladini nazaj proti mestu. Sonce razkošno siplje svoje oživljajoče žarke na otroka. Peterček pa ne vidi več zlatega sonca, ne čuti več toplih žarkov. Peterček je šel v deželo, kjer večno Sonce sije, da prosi za svojo ubogo domovino . . .

Pomenki o veri in neveri.

(Dalje prih.)

UPNIK je odgovoril:

“Prav, Tone, preidiva sedaj na drugega moža, ki se nanj sklicujete kot na učenjaka brezverca. To je znani McCabe. Priznati moram, da mi njegova zgodba ni tako dobro znana ko zgodba onega ljubljanskega gospoda. Pa v tem primeru niti ni treba posegati nazaj. Saj ste pravkar poudarili, da imamo dosti njegovih izjav zoper vero. To se pravi, spisal je več knjig in vse imajo menda edino ta namen, da vero pobijajo. Te njegove spise moramo torej s premislekom pregledati in če jih ne moremo ovreči, potem ima on prav, pa naj je že njegova zgodba taka ali taka. Kajne, Tone, da sem zadel vašo misel?”

“Popolnoma ste jo zadeli, gospod župnik, kakor bi mi gledali v srce,” je Tone skoraj veselo odgovoril. In je še pripomnil: “Vidite, to je ravno. Toliko ur sem presedel sklonjen nad spisi tega moža in moram reči, da se vse prav lepo ujema, kar je napisal.”

“Da. Toda ali mi dovolite eno vprašanje, ki bo morda malo indiskretno, pa vendar skoraj ne morem mimo njega. Ali ste že prej bili brez vere, ali ste jo izgubili šele ob spisih McCabovih?”

“Že prej je nisem imel, ali vendar nisem bil tako trden. Branje teh spisov mi je pa razpodelo še zadnje pomisleke.”

“Aha. Ali smem vedeti, s kakšnim namenom ste te spise brali?”

“Gotovo, s tem namenom, da bi našel resnico.”

“Prav. Ali ste brali tudi kako učeno delo tega ali onega katoliškega pisatelja, ki razpravlja o veri in neveri?”

Tone je malo pomislil in pogledal bolj od strani na župnika. Nato je odgovoril.

“Tudi sem. Toda tam ni bilo vse tako jasno. Sicer pa, oprostite — ali ne postajate malo preveč usiljivi?”

“Oprostite! Morda res. Sicer morajo priti tudi taka vprašanja na vrsto, če hočeva biti drug do drugega odkritosrčna, kakor sva obljubila. Toda, saj bo odgovor polagoma sam od sebe prišel na dan. — Vrniva se torej nazaj. Kateri McCabov spis vam je bil najbolj všeč? Želel bi, da ga skupaj pregledava in še enkrat premisliva.”

“A tako mislite? No, to ni napačna misel, toda na to nisem pripravljen. Lahko vam pa rečem, da sem največ zajel iz spisa “Nesmisel vere v boga.” Saj gotovo veste, kje je izhajal. Jaz sem si vse izrezal, toda imam izposojeno, zato nocoj ne moreva s tem na dan.”

Rev. Bernard Ambrožič.

“Dobro, pa kasneje. Pa ko sva že pri tem, bi bilo vseeno dobro, da me opozorite na kakšno misel, ki jo je pisatelj po vašem mnenju posebno dobro obdelal. Mene samega McCabe jako zanima.”

“O, spominjam se marsičesa, toda na pamet bi si ne upal tako povedati, da bi bil najun razgovor na podlagi tega popolnoma varen. Počakajva rajši, kot ste prej predlagali. Ali če že hočete ostati pri tem vprašanju, vas pa opozorim na neki drugi njegov spis. Kako sijajno je mož nekje pisal o nesmiselnosti tistih ceremonij pri tako zvanih zakramentih. Meni je najbolj ostalo v spominu, kar je pisal o krstu. Veste, to mora človeku odpreti oči, če bi bil trikrat slep. Vse tisto mazanje in pihanje in solenje in oblivanje otroka — kako vam je to krasno razkrinkal. Oprostite, morda rabim besede, ki vas žalijo, gospod župnik, hočem reči, ki žalijo vaša čustva. Toda nehote mi uidejo izrazi navdušenja in obenem zaničevanja, če o tem govorim. Saj človek sam pri sebi prav tako misli, le da ne zna poviti vsega v tako krasen slog in primerne izraze. Zato sem res ves navdušen za tega učenega pisatelja.”

“Prav nič nisem užaljen, Tone, vendar moram priznati, da me je vaš slavospev na McCaba nekoliko iznenadil. Ta navdušenost se mi zdi malo sumljiva. Mislim sem, da boste bolj hladni in presojali v prvi vrsti jedro stvari, ne pa občudovali način pisateljevanja. Če ste res študirali McCabova dela, kot trdite, ste morali občudovati v prvi vrsti jedro stvari, ne pa način pisateljevanja. Če ste res študirali McCabova dela, kot trdite, ste morali v prvi vrsti misli dejati na tehtnico in hladno presojsati njihovo veljavo. In to želim, da bi delali tudi sedaj.”

“Priznam, da ste to prav rekli,” je odgovoril Tone.

“Dobro. Naj izrečem najprej svoje mnenje o ceremonijah in obredih sploh. Ali ste že kedaj slišali, s kakšnimi ceremonijami sprejemajo nove člane v svojo sredo framasoni? Ali veste, da se brez ceremonij ne vrši niti poroka na kortu, pred civilno oblastjo? Ali vam je znano, da je celo pri civilnem pogrebu, pri katerem je vsak prej zraven kot duhovnik, polno ceremonij? Z eno besedo: ali ni na svetu od nekdanj in povsod tako, da se nobeno svečano opravilo ne izvrši brez nekkih ceremonij? Vidite, to je nekaka potreba naše človeške narave. Vera pa nima namena, naravo uničiti, temveč dvigniti in izpopolniti jo.”

“Rad bi vedel, kako se narava dvigne, kadar duhovnik otroka maže.”

“Oprostite, nisem še končal. Vprašam vas: če celo framasonom ne zamerite, da sprejemajo nove

člane s slovesnimi ceremonijami, zakaj bi to zamerili katoliški cerkvi?"

"To dam veljati. Ceremonije framasonov mi sicer niso znane, toda glavo stavim, da niso tako otročje kot ceremonije pri krstu."

"Spet me prehitevate. To je drugo vprašanje, no, se ga pa kar lotiva, saj onemu, kar sem doslej rekel, ne oporekate?"

"Ne, zoper ceremonije same nisem."

"Dobro. Način in obliko ceremonij pa določuje stvar, katero spremljajo. Ceremonije so same na sebi nič, veljavo imajo odtod, ker nekaj pomenijo. Ali se vam ne zdi tako?"

"To se razume."

"Vidite. Ceremonije pri krstu so zato take, ker pomenijo to, kar krst v otrokovi duši naredi. Seveda vi ne verujete v prerojenje otrokove duše pri krstu, toda cerkev veruje in temu primerno je priredila ceremonije. Ni težko, smešiti katerokoli stvar, toda kdor smeši stvar, ki je ne razume ali noče razumeti, smeši v prvi vrsti samega sebe. Povejte mi, kaj bi jaz dosegel, ako bi napisal knjigo, ki bi bila od prve do zadnje strani polna smešenja framasonskih obredov in ceremonij? Ali ako bi smešil ceremonije judov ali katerokoli druge vere? Ali ako bi smešil ceremonije vaših brezverskih organizacij o priliki sprejema članov, o priliki pogreba itd.? Sam bi se pri tem osmešil. Ako hočem pokazati, da so vse te ceremonije nesmiselne in neumne, moram najprej dokazati, da je bistvo stvari napačno, to se pravi, da je tisto, kar ceremonije pomenijo, napačno in krivo. Ako se mi posreči, da to komu dopovem, potem bo brez vsakega smešenja dotičnih ceremonij, ki so nazadnje le neka zunanjost, spoznal, da so ceremonije brez pomena. Ali ne mislite tako, Tone?"

"Seveda vam moram to priznati. Vendar ne vem natančno, zakaj to poudarjate."

"Takoj boste razumeli. To-le hočem reči: Če je McCabe tako sijajno osmešil ceremonije pri krstu — ali je s tem dokazal, da zakramenta sv. krsta ni? Ali je s tem dokazal, da prerojenja v duši po krstu ni? Ali ne mislite, Tone, da je treba najprej to dokazati, potem pride smešnost krstnih obredov sama od sebe na dan? Recimo, da vstane nekje duhovit podlistkar, ki prav imenitno osmeši ta ali oni ameriški običaj ali celo to ali ono ameriško postavo. Ali bodo ljudje, ki take reči s smehom na obrazu berejo, prišli do sklepa: Amerike ni?"

Župnik je umolknil in uprl vprašujoč pogled v Toneta. Tone je vrgel desno nogo čez levo koleno in je malomarno dejal: "Poslušam, gospod župnik, kar nadaljujete!"

"Jaz mislim, da je treba ameriške običaje in navade, pa ravno tako tudi ameriške postave razlagati in razumeti iz bistva stvari, iz zgodovine, iz značaja ljudstva, dežele, socijalnih in kulturnih razmer itd.

Kdor jih samo smeši, ne more biti prištet med resne ljudi. Prav tako je pa treba ravnati tudi z običaji, postavami in ustanovami katoliške vere in Cerkve."

"Imate prav in nimate prav, gospod župnik," je odgovoril Tone. "Je že res, da smešenje, z drugo besedo rečeno, da satira in sarkazem nista med prvimi dokazilnimi sredstvi. Toda tako za nameček sta pa jako dobra in spadata na konec suhoparnega umstvenega razpravljanja prav tako dobro kot ocvirki na kranjske žgance. Tega sredstva se poslužujejo napram svojim nasprotnikom pisatelji vsega sveta in brez razlike svetovnega naziranja."

"Hočete reči, da je McCabe neresničnost krsta kot zakramenta že poprej dokazal v kakem drugem spisu, potem je pa še s satiro stvar pošteno ožigosal."

"Vsaj približno tako mislim reči, gospod župnik. Sicer mislim, da je brezpomembnost krsta kot zakramenta težko ali celo nemogoče direktno in naravnost dokazati, toda iz vsega protiverskega pisanja McCabevega pride med drugim jasno tudi to na dan, da učinkov, ki jih vaša vera krstu pripisuje, nikjer ni. Ne vem, zakaj bi bilo potemtakem pisatelju tako zameriti, ako je v prej omenjenem spisu ceremonije pri krstu tako osmešil."

"Če je tako, Tone, potem mu niti jaz ne zamerim. Pač pa zamerim vam, zakaj ste pričeli v boju zoper mojo vero naprej s ceremonijami, namesto da bi me opozorili na to, kje in kako je McCabe praznoto krsta samega dokazal. Popravite torej to napako in me opozorite na tisti učeni spis!"

Tone je malo pomislil in je dejal:

"Rekel sem že, da iz celotnega McCabevega pobijanja vere pride tudi to na dan. Če Boga ni, če duše ni, če greha v smislu vaše vere ni — potem gotovo tudi krsta ni."

"To je pa prav gotovo res, Tone," je odgovoril župnik z veselim nasmehom. "Ampak vaš trikratni 'če' še ne odpravi ne Boga, ne duše in ne greha. Povejte mi torej, kje je McCabe vse to odpravil?"

"Rekla sva že, da o tem pozneje. Pa mi rajši sedaj vi povejte, kako vi dokazujete, da krst je. Zakaj skušate samo mene loviti v past? Dokažite, da duša je, pokažite mi greh na duši in še to, kako greh pobere šila in kopita in se od duše poslovijo, ko teče krstna voda po otrokovi glavi. To mi pokažite, pa bom prav precej vse verjel."

"Ljubi Tone," se je spet smejal župnik, "očitate mi, da vas lovim v past. Toda oprostite, prav sedaj, ko mislite, da ste se moji pasti izmuznili, ste se vjeli v jako nevarno past, katere vam niti od daleč nisem mislil jaz nastaviti. To past so vam pripravili vaši brezverski učenjaki, ki jih s tako slastjo prebirate in o katerih trdite, da se njihove misli tako sijajno med seboj ujemajo."

"Gospod župnik, vi postajate zasmehljivi. To se mi ne zdi gentlemansko! Govorite stvarno!"

Tone je stopil sem in tja po sobi. Župnik je pa mirno nadaljeval:

“Tone, oprostite. Toda kar se tiče te-le vaše opazke, vas spomnim na vašo malo prej izrečena načela glede smešenja in satire. To mimogrede. Sedaj pa dalje. Naj vam razložim, kje je tista past, ki sem rekel o njej, da ste se ujeli vanjo. Poslušajte!

Rekli ste: Pokažite mi, kako jemlje greh slovo od duše, pa bom verjel. Ali bi hoteli vi ta odhod greha gledati prav s temi očmi, s katerimi gledate mene tu pred seboj?”

“Se razume,” je odgovoril Tone z nekolikim obotavljanjem.

“Dobro. Potem vam povem to-le: ako bi vam jaz mogel to pokazati, vi vseeno ne bi tega verjeli.”

“Če vam pa pravim, da bi. Za tako neumnega me spet ni treba imeti.”

“Ponavljam, da ne bi. Prepričan sem sicer, da bi vi to resnico sprejeli, toda to bi ne bila vera, temveč gledanje. Vi ne bi tega verjeli, temveč bi videli in vedeli. Vaši lastni čuti bi to resnico predložili vašemu razumu in vi bi bili primorani resnico sprejeti. Z drugo besedo: greh in duša bi ne bila več predmet vere, temveč empirične vede ali znanosti.”

“To ravno hočem,” je hlastno dostavil Tone.

“Hočete reči, da vi sploh odklanjate vero in priznavate edinole znanost.”

“Tako ravna dandanes vsak pameten človek.”

“Prehitro ste to rekli, Tone. Pa o tem pozneje. Najprej bi vas pa želel opozoriti na to, da nikar ne zamenjavajte pojmov. Če govoriva o veri, ne smete zahtevati, da bi stvari videli na svoje oči, ker gledanje in vera sta dve različni stvari.”

“To razumem.”

“Oprostite, ne razumete še, drugače bi se ne bili tako brez ovinkov vjeli v to past, ki vam niti nastavljena ni bila. Naj vam stvar razložim tako, kot jo razlaga katehet otrokom pri pouku katekizma. — Otroci, tu v žepu imam pomarančo. Ali verjamete? Verjamemo, odgovore otroci. Zakaj verjamete, vpraša katehet. Ker katehet ne laže, odgovore otro-

ci. Katehet vzame pomarančo iz žepa in jo otrokom pokaže. Otroci, ali še verjamete, da imam pomarančo? Nekateri brž odgovore: Še. Ko pa vidijo, da katehet ni zadovoljen z odgovorom, začno misliti in bolj hitre glavice najdejo pravi odgovor: Ne verjamemo več, ker nam ni treba, saj sedaj sami vidimo, da imate res pomarančo. Ti otroci so torej spoznali, da je razlika med tem, kar verujem, in med tem, kar vidim in vem.

Torej, dragi Tone, stvar je taka. V naravnih, svetnih, vsakdanjih rečeh gotovo tudi vi marsikaj verujete ali verjamete, ali ne?”

Tone je samo pokimal, kakor da noče motiti svojih misli, ki so bile med župnikovo razlago zelo pazljive.

“In zakaj verjamete? Zato, ker se vam zdi oni, ki take reči pove, verodostojna priča. Poleg naravne vere pa govorimo tudi o nadnaravni veri ali o verskih resnicah. Te so večinoma take, da jih sploh ni mogoče videti, ker so našim telesnim čutom nedostopne. Treba jih je ali verjeti ali pa ne verjeti. Ako hoče neverni od vernega dobiti dokazov in opore za vero, ne more in ne sme zahtevati: pokaži mi, da vidim — temveč le: dokaži mi verjetnost tega, kar pripoveduješ. Če mi navedeš verodostojne priče in če morem razvideti z lastnim razmišljanjem, da reči, ki naj jih verujem, niso same na sebi nemogoče, nimam vzroka, vero trdovratno odbijati od sebe.

Torej, dragi Tone, najprej je potrebno, da ne mešate pojmov, potem se ne boste zlepa več vjeli ne v nastavljeno in še manj v nenastavljeno past.”

Tone je z rokami v žepu hodil po sobi gori in doli in ni nič odgovoril. Gledal je v tla in molčal, župnik pa tudi ni nadaljeval. Ta molk obeh je porabila Tonetova žena, ki je pogledala iz kuhinje in dejala: “Ali bomo šli nocoj kaj spat?”

Kmalu nato se je župnik od Toneta poslovil in pred odhodom so si vsi trije v prijaznosti stisnili roke.

(Dalje prih.)

Matevževe orgljice.

(Povest.)

P. Aleksander, O. F. M.

TRDA je predla Matevžku prve dni, trda. Zapel je v svet, pa ga nobeden ni rad poslušal. Mrzla teta Francova ga je vzela s početka k sebi, pa sami veste, kaj so mrzle tete: srca nimajo. Matevžek je pel in pel pesem nebogljencev, ki jo samo mati razume: mleka hoče in hrane, teta je pa jezo stresala: "Tiho. Boga zahvali, da še mene imaš in zadovoljen bodi z mlekom, ki ti ga dajem. Kaj misliš, da vagonarjem kar z neba leti denar?"

Neumna teta! Kaj je bilo Matevžku do denarja in vagonov, mleka je hotel, kakor ga drugi nebogljenci pijo, sladkega mleka, ki je poln materine ljubezni in materinega življenja. Mrzla teta ve, kaj Matevžek hoče. — Nalije v steklenico pol vode, kako naj bo potem Matevžek zadovoljen. In Matevžek res ni bil zadovoljen. Tako hud je bil, da se je teta resno bala za svoja stara ušesa—"oglušite mi" in je napisala Grilovim pismo:

"Usmilite se ubožčka. Vagoni mu ne ugajajo, jaz denarja nimam, moj mož rohni, da je joj. Vzemite ga k sebi. Mleka imate. — Minka bi ga morda rada vzela k sebi. Tako dobra je Minka, vsi ste dobri. Vzemite ga k sebi."

Tako je pihala Grilovim na srce in je uspela. Grilov oče so sicer zarobantili dvakrat, trikrat:

"Še tega je treba. Kaj jih nimamo dosti? Deset mlatičev dan za dnem krog mize, da bi jih bilo za pet podov dovolj. Pa mi privlecite novo golazen."

Pa ni mnogo pomagalo. Minka se je lepega dne na materino prigovarjanje odpravila v daljni Maribor in je prinesla Matevžka domov.

Radoblje, tiha vasica, je že trdno sanjala, Savinja ob njej je polahno šepetala in dremala, samo vlak je sopihal in ropotal v noč, ko sta jo primahala domov. Sopihal je, kakor da mu ni kaj prav. Morda mu ni bilo pogodu, da ni dobil Matevžka pod sebe oni žalostni dan, ko je mati Ana tako omahovala in se bojevala sama s seboj in s skušnjavo.

Mati so privili petrolejko in odprli vrata:

"Si prišla? Kako je z njim? Ubožček." Vsa najlepša imena so izbrali dobra mati in obsipali Matevžka z njimi. Jim je moral že Bog povedati, kdo

je prišel v hišo. To ni bil kdorsibodi. Matevžek-muzikant, ki mu je Bog sam dal orgljice, da bo poromal v solzno dolino in zapel ljudem o soncu in o božji radosti.

"Tako zelo je podoben Ani," je menila Minka.

"Jejdeta, pa res," so pritrdili mati in Matevžek je romal iz naročja v naročje, tako dolgo, da se ni naveličal in začel pošteno peti. Kaj je nazadnje treba toliko božanja in ljubimkanja, ko Matevž ni bil vaje, bil je z vagonov doma, to naj bi vedele obe, Minka in mati. To jim je hotel tudi povedati, pa se ni mogel prav izraziti. Minka in mati sta njegovo pesem povsem drugače razumele in ste mu prinesle mleka, Matevž je pa svoje gonil naprej. Nazadnje zarohni oče iz sobe na desni:

"Za božjo voljo, dajte no mir in spat, če ne . . ."

Pomagalo je. Utihnil je. Kakor da je razumel in vedel, da ni več Matevžek doma. Minka pravi:

"Dober pevec bo, glas ima za tri."

"Bo," pravijo mati še tišje, "samo kake bo zapel?" In so se spravili spat. — Tako je bil Matevžek na priprost način prištet v družino Grilovo.

Na koncu Radobelj so živeli. Lep kos posestva se je ponašal z njihovim imenom. Položen hribček na eni strani, na drugi potoček, ki je ob zadnji njivi izviral v Savinjo; kozolec na levi, na desni senčne brajde, kaj bi si mogel človek boljšega želeti? In Matevžek je bil zadovoljen in je pel na vse pretege, vsa hiša ga je bila polna, klet, skedenj in dvorišče. Oče so robantili, Minka je trpela, mati se je kesala, bratje so se smejali, nihče pa ni razumel Matevžka. Zakaj je pel? Zato je pel, da se navadi pesmi v različnih legah, da si izuri pevske organe, predvsem glasivke.

Prvo nedeljo so ga nesli h krstu. Sicer je bil že krščen. Našli so pri Ani podobico Matere božje z okornim napisom: Krščen sem in mi je Matevžek ime. Pa so dejali: "kaj, če ni bil pravilno krščen? Pogana nočemo v hiši," — in so ga nesli v cerkev. — Gospod župnik pa so bili drugega mnenja:

"Podobica je jasen dokaz, da je bil krščen. Dveh krstov mu treba ni. Samo obrede bom dopolnil." Tako se je zgodilo, da so bili Grilov oče od onega dne vedno v dvomu, ali je krščen ali ni krščen Matevžek in kar čakali so, kedaj se bo pokazala v Matevžku poganska narava. Pa se ni pokazala, na-

sprotno, Matevžek je rasel v milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Pri Bogu: obdaroval ga je z močjo in zdravjem, da je bil v lica rdeč ko piruh in bistrhih oči, tako bistrhih, kot je časih Savinja bistra. — In shodil je že v dvanajstem mesecu.

Pri ljudeh je rasel v milosti. Vsi so ga imeli radi. Naj je bil vaščan ali odkod drugod, vsak je pobožal Grilovega fantka in je rekel: "No, ta bo znal še nekaj več ko hruške peči."

Vsa ta Matevževa krepost, ki je od ure do ure bolj silila v dan, je nazadnje tudi Grilovega očeta potolažila: "Nazadnje je bil pa le krščen, paganska narava ne bi rodila tako dobrih sadov," in se je potrkal na čelo: Pa kaj, da si šel in imel take grešne misli? Le enkrat še ga je napadla skušnjava.

Bilo je v juniju, ko zadnje češnje dozorevajo. Ob kozolcu je stala lepa in močna češnja, spomladi ponos in veselje njegovega posestva, kako bohotno cvetje ti ima leto za letom! In sad, kakor da bi bil iz paradiza: črn kot kri in sladak kot novi mošt. Pa je stala lestvica kar venomer pri češnji. Kadar se je komu poljubilo, je zlezal po pehar nebeškega sadja. Enkrat Minka, drugič Jurca, še mati so se spravili davi nanjo. Mater je menda Matevžek videl, ko je lezla po lestvi. Ali se ni spravil kujon sam k lestvi in pričel lezti na češnjo? Na sedmi prečki je že bil, ko ga je oče zagledal. Brž je stekel in rešil Matevžka. Takrat je mislil pri sebi oče: "tatinska narava je v njem, morda pa le ni krščen?" Pa je še istega večera Matevžek potrdil, da ni paganske narave v njem. Pred hišico je bila kapelica Zagorske Matere božje. Sleherni večer se je vsa družina zbrala pred njo in je molila za blagoslov in milost božjo in oni večer je tudi Matevžek pokleknil h družini, ne da bi mu bil kdo preje pokazal in je sklenil roke v molitev. Tako je rasel Matevžek v milosti pri Bogu in pri ljudeh.

Najboljša prijateljca pa sta bila odslej z očetom. Kamor so oče krenili, tja jo je mahal tudi Matevžek. Kadar so bili oče dobre volje, je smel jahati na očetovi nogi. Jahal je časih v Celje, časih v Maribor, časih v bližnji trg Laško, kadar so bili posebno dobre volje, sta ribala kašo in moko sejala. Veste, kako? Matevževo brado so oče vso pokrtačili s svojimi barusi. To se pravi kašo ribati, ali pa so drgnili svoje čelo ob Matevževo. Moko so pa sejali na ta način, da so metali Matevževo glavo iz dlani v dlan. To je imel Matevžek neznansko rad, ker ga je spominjalo na dobro teto v Resnikovem mlinu.

Resnikov mlin je stal nedaleč od Savinje, venomer so mu pela mlinska kolesa. Že to je bilo lepo, še lepša in slajša pa je bila pogača, ki jo je Matevžek vselej dobil pri Resnikovih, pogača vsa z rozinami potresena znotraj in zunaj. Ob Resnikovem mlinu je stal hribček s cerkvico Marije Graške. Lepe ka-

pelice so vodile po hribčku navzgor. Kolikokrat sta krenila z očetom po hribčku navzgor! Pri vsaki kapelici pa so vzdignili Matevžka: "Vidiš, tukaj so Bogeca pretepli; tukaj, tale petelinček je zapel Petru kazen, ker je izdal Boga; tukaj nosi Jezus težki križ." Cerkvica na hribu pa je bila vsa v zlatu in srebru. In sta vselej pokleknila pred Materjo božjo in se prekrizala.

Na vse te lepote se je spomnil Matevžek, kadar sta z očetom kašo ribala in moko sejala, zato je imel te očetove igre tako rad. — Najljubše mu je bilo, če je smel očetu zjutraj brke naravnati. — Te dolge, dolge brke so bile tako častitljive, pa jih je Matevžek ravnal, ravnal. Vsako jutro so bile čudno pobešene. Zvečer je smel po očetovem hrbtu praskati. To je moralo posebno dobro deti očetu, ker so kazali tako strašno zadovoljen obraz, kadar sta končala to večerno opravilo, so oče poljubili Matevžka in ga vzeli k sebi za pečjo.

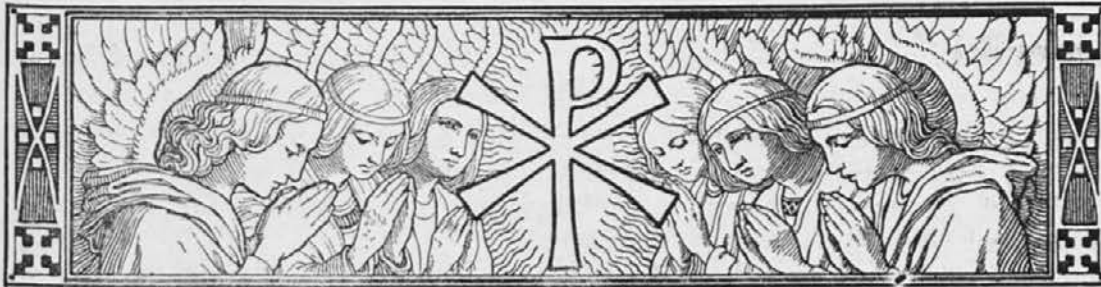
Z očetom sta se najbolj razumela, potem so prišli mati na vrsto, potem Minka in drugi za njo. — Z materjo sta hodila Belko molzt, Dimko in Rogo, z Minko je hodil v goro k zidanici po pijačo, z Jurcem sta čebele pitala, z Jakcem sta šla časih na njivo plet. Nič se ni zgodilo pri Grilovih odslej brez Matevževe prisotnosti. Vsepovsod je moral biti zraven, kakor da je Grilov angel varuh. Od časa do časa je zapel ono pesem, ki jo je pel tako pogostno takrat, ko je prišel k hiši, drugače pa ni veliko razodeval muzikanta, ki je živel v njem po božjem naročilu in božji nameri.

Dokler si ni kupil Jaka orgljic. Od dneva pa, ko so prišle orgljice v hišo, pa je bilo, kakor da je treščilo vanj.

Jaka je bil na semanjem trgu, tam je dobil nekje prečudežne orgljice, ki so silovito lepo pele. Prvi večer je smel tudi Matevžek poskusiti nanje, to je bilo veselja in ponosa v njegovem srcu, potem mu jih pa Jaka ni več dal. Obesil jih je za stensko uro, da jih Matevžek ni mogel doseči. Vsi poizkusi so bili zastonj. Matevžek je hotel uveljaviti svojo pravico s staro pesmijo, pa ni našel odmeva. Pristavil je stol k steni, stol se je preobrnil in Matevžek je poljubil in premeril tla po dolgemu; štirinajst dni je nosil na čelu črna znamenja. Vse ni nič pomagalo. Orgljice so visele za uro in nihče se ga ni usmilit, da bi mu jih dal, še oče ne. In zakrknilo se je srce Matevžku in je sklenil, da ne bo več jahal z očetom nikamor, ne bo ne kaše ribal z njim, ne moko sejal. Če mu bo zjutraj rekel, naj mu brke poravna, mu jih bo tako uravnal, da bodo na en strani gledale navzgor, na drugi pa navzdol.

Če bi bil oče vedel, kake črne misli se kuhajo v Matevžkovem srcu, gotovo bi bil zopet podvomil: Matevžek ni kristjan, — narobe je napravila Ana.

(Dalje prih.)

V soncu
Najsv.
Imena.

Mimogrede možem in fantom na srce.

Rev. Bernard Ambrožič:

ESEC katoliškega tiska je tu. Ne sme biti v tem mesecu moža ali mladeniča med nami, ki ne bi prav ničesar storil v prosep naših katoliških listov in časopisov. Katoličan brez podpiranja katoliškega lista je komaj na pol katoličan.

1. Naroči si vsaj en katoliški list, ako ga še ni-
maš.
2. Podaljšaj naročnino ta mesec, ako ti je mor-
da potekla.
3. Ne izgovarjaj in ne opravičuj se!

Izgovorov je na tisoče, potreba je pa ena sama:
da naročiš.

Ni res, da ne moreš naročiti. Le malo pretehtaj
svoje prejeme in izdatke, pa boš kmalu na jasnem,
da moreš, ako le hočeš.

.. **Ni res**, da tebi ni treba katoliškega lista. **Vsak**
katoličan mora včasih kaj izpodbudnega brati in se
poučiti o svoji veri in razmerah po katoliškem svetu.
Ako nič takega ne bereš, boš kmalu postal suh list
na drevesu katoliške cerkve in boš zaostal v pozna-
nju katoliškega sveta.

Ni res, da list ne potrebuje tvoje pomoči. Kato-
liški list je poleg cerkve in prižnice v njej najuspeš-
nejše orožje katoliške Cerkve. Dobro veš, da moraš
kot katoličan cerkev in njeno delo podpirati — kako
se hočeš izogniti dolžnosti, da daš tudi za katoliški
list vsako leto določeno svotico?

Ni res, da bo katoliški list tudi brez tvojih tolarč-
kov ravno tako lahko izhajal. Res pa je, da bi mor-
al prav hitro prenehati, ako bi bilo mnogo takih
opravičevavcev in odlašavcev.

4. Agitiraj za list pri drugih.

Ni res, da si zadostil svoji katoliški dolžnosti, ako

si le zase list naročil in ga bereš. Zakaj ne bi tudi
v druge hiše spravil dobro katoliško čtivo?

* * *

Imaš ta mesec tudi dolžnosti do **nekatoliškega**
časopisja. **Ali boš v mesecu katoliškega tiska naro-
čal in brat protikatoliški časopis?**

1. Odpovej nekatoliški list, ako si nanj naro-
čen!

2. Ne obnovi nikoli več naročnine za nekatoliški
list. Vojaku, ki se namesto s puško in sabljo oboroži
z otročjo igračo, je podoben katoličan, ki ima naro-
čen nekatoliški list in ga plačuje.

Ni res, da tebi nič ne škoduje. Kdor za smolo
prime, se osmoli. Skušnja uči, da imajo katoličani,
ki redno berejo protiverske liste, polno neutemelje-
nih predsodkov in nepotrebnih dvomov, ki jim jih
namenoma in zlobno vzbudi brezversko pisanje.
Vzbudi jih na pretkan način, potem pa pusti vpraša-
nje nerešeno in bega bravčevo notranjost.

Ni res, da si lahko najde odgovor drugod, čeprav
ima poleg nekatoliškega naročen še katoliški list.
Zakaj nemogoče je katoliškemu listu sproti reševati
vsa zlobna podtikanja in zavijanja, ki jih nasprotno
časopisje vsak dan na novo nakopiči. Dvom ti raz-
jeda dušo in dela v njej nemir, ker si se sam prosto-
voljno vrgel v nevarnost, v bližnjo priložnost, te Bog
lahko zapusti s svojo pomočjo in sam sebi prepuščen
prav lahko resno padeš.

Ni res, da drugim nič ne škoduje, ako imaš ti na-
roččen tudi nekatoliški list. Res pa je, da to škoduje
celokupni katoliški stvari, nekatoliško pa jači. Zlasti
zato, ker v enem taboru živiš, drugega pa podpiraš
s prostovoljnimi doneski.

Možje in mladeniči, katoličani ste in s ponosom
priznavate to. Mesec katoliškega tiska vam daje
priliko pokazati, da niste samo katoličani, temveč
celi katoličanje — možje in pol!

Zlomek v "Ameriki."

P. Adolf Čadež, Aleksandrija, Egipt:

ILO je l. 1903. Bil sem za kaplana pri frančiškanski fari v Ljubljani. Ta fara je bila pred dvajsetimi leti večja kakor pa dandanes. Takrat sta v to župnijo spadala še Vič in Šiška, ki sta zdaj samostojni fari.

Bili smo pri fari štirje kaplani in pa župnik, ki je bil velik in mogočen gospod in je držal strog red. Z delom smo bili vsi dobro obloženi. Dopoldne sta šla dva kaplana v šolo, druga dva v pisarno. Popoldne smo krščevali, poročevali in mrličje pokopavali. Po noči pa smo bolnike previdevali, ker je bila grda razvada, da so nas k bolnikom večinoma le po noči klicali, če tudi bi bili to lahko po dnevi storili.

Bilo je po zimi, po večerji, okrog devete ure, ko je na porti pozvonil oče Sojar. Bil je cerkvenik viške podružnice, kjer je še dandanes pokopališče viške fare.

Oče Sojar je bil stric č. g. A. Sojarja, ki je kot župnik pred par leti umrl v Ameriki. Bil je dober kristjan in premožen kmet, ki je zraven goveje živine imel tudi konjička in priprost voziček, s katerim je hodil po gospoda, če je bil kdo bolan. Prišel pa je žalibog tudi vedno po noči.

"Oče, zakaj pa ste prišli zopet po noči in ne po dnevi?" sem vprašal cerkvenika.

"Šele zdaj, zvečer, so prišli pome, da naj grem po gospoda," se je odrezal cerkvenik.

V resnici pa je oče Sojar hodil le zvečer po duhovnika, ker po dnevi ni imel časa. Imel je veliko kmetijo, torej veliko dela po leti in po zimi, delavec pa ni hotel najemati, da jih ni bilo treba plačevati, ker je bil precej skop mož.

"Kam pa me boste peljali, oče?"

"V Ameriko greva," mi odgovori.

Amerika se je imenovala gostilna, ki je bila na Tržaški cesti, nasproti tobačne tovarne, v bližini mestne mitnice, pač pa že zunaj mesta Ljubljane, v viški občini. Okrog te zelo obiskovane gostilne je bilo v kratkem času zrastle več hiš, katerim so ljudje dali ime Amerika.

"Kdo pa je bolan?"

"Jaz ga po zunanje sicer poznam," pravi oče, "toda kaj je in odkod je, tega Vam ne vem povedati. Oženjen pa ni, to vem."

"Ali hodi v cerkev?"

"Če hodi vsako nedeljo in vsak praznik k sv. maši, ne vem; toda v cerkvi sem ga že večkrat videl,"

"Ali je nevarno bolan?"

"Tudi tega ne morem povedati. Po mojih mislih za smrt ni bolan."

"Kdo pa vas je, oče, pome poslal, če bolnik ni nevarno bolan?"

"Sam, prav sam bolnik je prosil za duhovnika."

"Kako pa je to, če ni nevarno bolan, pa je kar sam za duhovnika prosil? Ali je mogoče prav zelo pobožen človek?"

"O ne, tisto pa že ne. Za duhovnika je prosil le zato, ker nekaj časa že hudiča vidi."

"Kako? T'aj ste rekli oče, da nekaj časa že hudiča vidi?"

"Res, prav gotovo. Nekaj dni že, po noči in po dnevi vidi samega, pravega, živega vruga, ki ga kar vzeti hoče. Ljudje v hiši molijo z bolnikom, kropijo okrog njega z blagoslovljeno vodo, obesili so mu na vrat rožni venec in veliko svetinjic, pa vse nič ne pomaga. Iz vseh štirih kotov v hiši ga gleda vrug in išče in zeva, da bi ga požrl."

"O ti nesrečni človek ti, ki že zdaj v življenju vidi živega vruga, koga bo šele po smrti videl! O, imate čisto prav, oče, da ste pome prišli, četudi zdaj po noči. Brž, takoj zdaj pojdeva k bolniku, da vrug poprej ne vzame bolnika, katerega, kakor Vi pravite, tako poželjivo gleda iz vseh kotov."

"Slišite, oče, ali pa je bolnik mogoče poprej preveč pil?"

"O, pil pa je, pil. Imate čisto prav. Pil je prav veliko in sicer kar od kraja prav vse, kar le teče; samo vode ne. Se razume, da nekaj časa ne pije več in se je že precej poboljšal, zlasti še zdaj, odkar vidi hudiča."

"A, tako je. Zdaj pa že razumem. O, le hitro pojdiva, da revež ne bo preveč dolgo čakal."

To sem odgovoril očetu, in sicer veliko bolj mirno, odkar sem zvedel vzrok, zakaj da bolnik vidi vruga.

Opomniti moram, da teh stvari o bolniku nisem izpraševal iz radovednosti, temveč le iz previdnosti. Kadarkoli namreč kličejo duhovnika k bolniku, katerega ta ne pozna, mora duhovnik natanko vse poizvedeti o bolniku, kar je le mogoče, ker drugače je prisiljen vse to izpraševati bolnika samega, ki večkrat radi boleznim le težko govori ali le nerad in s težavo pove take stvari, ki so že vsem ljudem znane, le spovedniku ne, ki bolnika prvič vidi.

Šel sem po sv. Popotnico. Sedel sem nato na voziček in se skrbno zavil v plašč, ker je bilo po noči in v predpustu, toraj še zelo mrzlo. Oče Sojar je pognal konjička in v pol uri sva bila iz Ljubljane v Ameriki.

Pred hišo, kjer je bil bolnik, so naju ljudje že čakali kleče in z gorečimi svečami v rokah.

V prvem nadstropju precej velike nove hiše je sredi prostorne sobe sedel bolnik na velikem stolu, ki je imel na levi in na desni držaje. Bil je toplo zaviti v odejo tako, da je le glava ven gledala. Bil je star okrog štirideset let, dobro rejen, rudečih lic in zalitega obraza. Obrat že ni bil dalj časa in imel je velike, goste lase in sicer kar nazaj počesane. Videlo se mu je, da revščine, lakote in žeje v življenju ni trpel.

Pred bolnikom je stala mala, lepo pogrnjena miza. Na njej je bil križ, dve goreči sveči, blagoslovljena voda in krožnik z bombažem in soljo. Pripravljeno je bilo torej vse, kar je pri previdenju bolnika treba; manjkalo tudi ni ne kupice vode, ne brisače.

Na teh rečeh sem takoj spoznal, da imam opraviti s krščanskimi ljudmi, ki so v sveti veri dobro poučeni.

Čudno pa je bilo to, da bolnik ni bil v postelji, temveč na stolu sredi hiše.

Položil sem sv. Rešnje Telo na mizico, poškropil sem bolnika in celo sobo z blagoslovljeno vodo in opravil sem zaukazane molitve. Na to sem mignil ljudem, da naj odidejo iz sobe, da se bova mogla z bolnikom nemoteno pogovoriti in dobro spoved opraviti.

Ko so bili ljudje iz sobe odšli, sem vzel bližnji stol in sedel zraven bolnika.

Vprašal sem ga najpoprej navadne reči, kakor se sploh z bolnikom govori; koliko časa je že bolan, kaj ga boli, kako spi, ali mu jed diši, ali je bil zdravnik že pri njem in kaj je rekel o bolezni.

Bolnik je prav lepo in pametno odgovarjal na vsa vprašanja.

Nato sem rekel bolniku, da naj se pokriža, opravila bova spoved.

Bolnik je vse lepo ubogal in bil sem prav zadovoljen z njim. Le to mi ni dopadlo, da se je vedno okrog sebe oziral in glavo na vse strani bračal, kakor da bi koga v sobi iskal. Večkrat je tudi mene debelo in boječe pogledal in s pripovedovanjem prenehal, kakor da bi hotel mene na nekaj posebnega opozoriti. Jaz pa sem se delal, kakor da bi ne bil nič opazil in kakor da bi bilo vse v najlepšem redu. Nazadnje pa bolnik neha govoriti, trdo se prime z rokami za stol in z debelimi očmi nepremično strmi v bližnji kot na desno stran. Jaz mirno sedim na svojem stolu, z glavo podprto v levo dlan, in molče čakam, kaj bo.

"Slišite, gospod pater, ali Vi res nič ne vidite?" vpraša boječe bolnik na stolu.

"Nikar ne glej zdaj naokoli, zdaj ni čas za to! Zdaj moraš misliti samo na spoved. Če nisi poprej vesti izprašal, moraš zdaj to storiti. Prva potrebna

stvar za dobro spoved je izpraševanje vesti. Pomisli toraj resno, kdaj si se zadnjič dobro izpovedal; pomisli, ali si bil zadnjič velik greh pozabil; pomisli, ali si bil naloženo pokoro opravil."

"Joj, joj, kako me gleda! In kako vrat steguje, ki je vedno daljši! Zdaj ima že pol metra dolg vrat, kakor žirafa v menežariji, pa mu le še raste in ga naravnost proti meni steguje. Joj, joj, kako ušesa striže in jih proti meni obrača, prav tako kakor konj po noči! Glejte no, glejte no, kakšno glavo ima! Na pol je človek, na pol pa živina. Pa kosmat je, prav tak je, kakor parkelj in le proti meni sili!"

Pri tem je bolnik ves trepetal, pot ga je oblival in zvižal se je na stolu in zdihoval prav tako, kakor otroci na Miklavžev večer, ko stopi parkelj v hišo in rožlja z verigami in skače okoli, da se vsa hiša tresse.

Jaz sem bil dolgo časa tih in sem čakal, da se bo bolnik spametoval in pomiril. Ko pa le ni dal miru, sem bil prisiljen vprašati:

"I no, kaj pa se tako plašiš?"

"Poglejte, pogledjte tja v kot! Vrag je tam, prav živ vrag. Z glavo miga, vrat steguje in ušesa napenja."

"Imaš čisto prav, vrag je res tam v kotu, toda sem pa ne sme priti. Tam v kotu prav gotovo vrat steguje in ušesa napenja, da bi slišal, kako se boš ti spovedal. Če spovedi ne boš opravil dobro, te bo pri Bogu ob sodbi tožil. Povedal bo, da je bila ta tvoja spoved slaba, nevredna in neveljavna, če ne boš povedal vseh smrtnih grehov in njih števila, kolikor se moreš spomniti, in tistih okoliščin, ki si jih dolžan povedati. Potrudi se torej in še enkrat pomisli, o čem si se od zadnje spovedi pregrešil. Za vruga pa se nikar več ne zmeni. Semkaj k nama sploh ne more priti, ker imava sv. Rešnje Telo na mizi."

Ko sem bil zadnje besedo izrekel, sem bil z obema rokama pograbil stol, na katerem je sedel bolnik. Zasukal sem ga z bolnikom vred s tako silo, da je njegov život kar omahnil čez držaj stola. Strašno je zaropotalo in zaškripalo in le malo je manjkalo, da se debeli bolnik s stolom ni prekucnil.

"Zdaj pa naprej povej, kako si od zadnje spovedi živel?"

Bolnik se je bil tako pretresel, da je na prejšnji kot in na vse, kar ga je iz kota gledalo, pozabil. Pogovarjala sva se zopet prav lepo, kakor je to potrebno, da se grešnik zopet z Bogom spravi. Pregledala sva božje in cerkvene zapovedi, poglavitne in tuje grehe. Pomislila sva bila na vsakdanje molitve, na sv. mašo ob nedeljah in zapovedanih praznikih, na kletve, na post ob petkih in kvaternih dnevih. Pogovorila sva se tudi o slabih mislih, željah, besedah in dejanjih in še o vseh drugih človeških slabostih. Vse je šlo v najlepšem redu.

"O, gospod pater, pogledjte no, me že zopet gleda! O, kakšna zverina je! Ščetine ima kakor divji

prešič in kar pokoncu ma štrlijo. Pa rogovi mu rastejo. Pa kakšni so! Desni rog je večji kakor levi, pa vedno le še raste in naravnost proti meni gre. Kar prebodel me bo. Pa oči! Svetijo se mu, kakor tigru po noči, in bliskajo se mu kakor pri avtomobilu električna luč! In kako je velik, celi kot ga je poln!”

“O, imaš čisto prav, gola resnica je, da te vrag gleda. Pogledal bi rad naravnost v tvoje srce, da bi videl, ali imaš pravo kesanje nad grehi ali ne. Brez srčnega kesanja Bog ne more greha odpustiti. Obžaluj, da si Boga, neskončno svetost in dobroto, svojega najboljšega Očeta razžalil. Obžaluj, da si žalil Sina Božjega, ki je zate na svetem križu umrl in te odrešil; ki te bo pa tudi sodil in v pekel pehnil, če boš opravil spoved brez kesanja. Zdihni z menoj: Moj Bog, žal mi je, da sem grešil.”

Trkala sva se oba z bolnikom na prsa in zdihovala: Moj Bog, žal mi je, da sem grešil.

Toda z bolnikom ni bilo mogoče dalje moliti. Vrag ga je iz kota vedno naprej zaničljivo gledal, se mu posmehoval in mu roge kazal.

To je nazadnje tudi mene vtogotilo. Vstal sem na stolu, s pestjo sem počugal vragu in zaklical sem v kot:

“Ti grdi vrag ti, ti nimaš pravice motiti bolnika pri spovedi! Ti bomo že pokazali, kje je tvoj prostor! Le pridi sem, če si upaš! Tukaj na mizi pred nama imava pravega živega Boga, ki te je iz nebes v pekel pahnil in te bo tudi v tvojem kotu ukrotil. Ti nimaš pravice gledati bolnika v obraz, temveč samo v hrbet!”

Te besede so mojega reveža vidno potolažile, toda bolnik ni imel časa na to več misliti, ker v tem trenutku, ko sem še vruga rotil, sem bil zasunknil z vso močjo bolnika na stolu, tako da se mu je glava opletla, kakor da bi sploh njegova ne bila in dolgi, gosti lasje so se mu usuli na obraz, da ni več videl ne mene, ne vruga, ki je bil zopet za najinim hrbtom.

Bolnik si je hitel popraviti lase, jaz pa sem mu rekel, kolikor je bilo sploh mogoče mirno:

“Moliva še enkrat skupaj kesanje.”

In res, molila sva ga prav pobožno, toda do konca nisva prišla. Bolnik je svoje oči obračal zopet v ta novi kot, ki je bil zdaj pred njim.

Parkrat sem ga že bil prijel z obema rokama za obraz in mu glavo obrnil proti mizici, kjer je bila sv. Popotnica.

“Glej, zdaj moraš gledati le na mizo, kjer je sv. Rešnje Telo, katerega boš prejel. Prišel bo k tebi Bog sam, tisti, ki je bil v Betlehemu rojen in je zate umrl na sv. križu. Zaupaj, da ti bo vse grehe odpustil in da te bo po smrti v nebesa vzel. Obljubi mu, da boš za naprej lepo živel in Boga ljubil!”

Bolnik je na vse pobožno odgovarjal in vse sveto obljubil, toda kar naenkrat je zopet zavpil:

“Joj, joj, po meni bo! Kremplji mu rastejo in

tace proti meni steguje! Hrbet se mu je skrivil kakor risu. Zdaj zdaj bo name skočil!”

Toda jaz nisem čakal, da bi bil vrag na bolnika skočil. Planil sem pokoncu, jezen na oba, na vruga in na bolnika, ker oba nista dala miru. Zavrtel sem stol z bolnikom in sicer s tako močjo, da sva naenkrat več kotov preskočila. Bolnik je omahnil na stolu, zgubil je bil ravnotežje in padel bi bil po tleh, ko bi ga ne bil vjel v naročje. Zdihovaje se me je bil oklenil okrog vratu, prav kakor otrok matere, kadar se vstraši.

“Glej, glej, vrag vidi, da imaš kesanje, toda ne ve, če imaš tudi trden sklep poboljšanja. Tudi tega je treba. Da bi ti iztrgal iz srca trden sklep poboljšanja, zato je stegoval proti tebi tace in kremplje. Povej tedaj, ali imaš trdno voljo svoje življenje poboljšati in nič več ne grešiti?”

“O, gospod, prav gotovo jo imam.”

“Obljubi, da ne boš hodil več v tisto gostilno, kjer si se tolikokrat vpijanil!”

“O gospod, trdno obljubim.”

“Obljubi, da si boš dal kaj malega domov prinesti, če bo sila, tje pa ne smeš več hoditi, ker drugače boš zopet stari grešnik!”

“O prav vse obljubim. Nič več ne bom tje hodil.”

Ravno sem mu hotel naložiti pokoro in podeliti sveto odvezo, ko mi bolnik ves preplašen zavpije:

“Glejte, glejte ga, zdaj pa je kakor lev! Grozno zeva, žrelo ima odprto, vidi se mu noter doli do želodca! Cela zalega gadov, modrasov in močeradov mu leze iz gobca; v sredi pa je velik, rdeč jezik. Dolg je dva čevlja, steguje ga proti meni in opleta ž njim na vse strani in išče, da bi me pičil. Na vsaki strani jezika pa sta dolga, zakrivljena, ostro in strupena zoba. Ali ne vidite grde pošasti? Iz žrela se mu kadi, po žveplu smrdi in iz gobca mu ogenj šviga!”

Zaplesala sva zopet z bolnikom po sobi, zavrtela sva se skoraj okrog in okrog. Ne le bolniku, temveč tudi meni je stal pot na obrazu, ker pač ni bilo lahko delo debelega bolnika na stolu z vso silo obračati po sobi; pa drugega pripomočka nisem vedel, ker vrag nama je bil vedno za petami. Pripoznati moram, da se mi je zdelo, da ni bil samo bolnik, temveč tudi spovednik pamet zgubil. Hvala Bogu, bila pa sva z bolnikom sama v prostorni sobi in drugi naju ni videl, kakor vrag, ki je naju preplašen iz kota gledal in v sili rep stisnil, ki ga je bil poprej visoko v zrak vzdignil, kakor krava po leti, ki v vročini bezlja in skače. Takega je bolnik videl.

Še enkrat sem zarotil vruga rekoč: “Ti grdi vrag, ti boš mojega bolnika samo odzadaj gledal in nič več motil. Zadaj je tvoj prostor, tam lahko poslušaj, spredaj pa se nimaš več prikazati!”

(Nadaljevanje na str. 56.)

Iz Franciškovih vrtov.

Sv. Francišek -- mož vere.

FRANČIŠEK . . . Samo to ime spregovori danes, pa boš videl, kako se zbudi v sleherni duši tiho veselje, tiha ljubezen in veliko, veliko spoštovanje. Pred duhom ti vstane mož neznatne postave, in vendar te razvname. Kaj je v njem, da te razvname? O, moč njegovega srca nas razvname, ves svet oklepa s svojim drobnim srcem, svet nerazumljivih kreposti in čednosti. Kakor knjiga je od prve strani do zadnje z Bogom popisana, lepa knjiga o ljubezni, pokori in novem življenju. Kaj bi ne bili take knjige veseli ljudje, kaj bi je ne bili veseli zlasti danes, ko nam je tako krvavo treba take knjige, da bi iz nje spoznali pravo pot. Vsa pota hodimo, križem kraž, le ene poti ne moremo in ne moremo prav najti, to je pot v Jezusovo Srce, pot v oni mir, ki ga svet ne more dati, pot v ono ljubezen, ki vse prenese, vse pretrpi v misli na Boga in žrtev kalvarijsko. Tretjeredniki, mi pred vsem smo dolžni, da z vso vnemo prebiramo to knjigo. Od strani do strani, od vrstice do vrstice, od besede do besede. Da nam bo zagorel v duši novi Sv. Francišek. Zakaj, kakor smo kot kristijani dolžni upodabljati v sebi Kristusa, tako smo mi dolžni upodabljati v sebi sv. Franciška, ki ni nič drugega kot odsev Kristusove popolnosti, odsev Kristusove ljubezni, Kristusovih kreposti. In bliže, veliko bliže nam je Francišek, kakor Kristus. Kristus je bil le Kristus, človek in Bog skupaj. Sveti Francišek pa je bil človek, kakor sem človek jaz, kakor si človek ti. Slabosti je imel, kakor jih imaš ti, kakor jih imam jaz, kakor jih imamo vsi. Če pa je on sebe in svet premagal, zakaj bi ga mi ne? Če je prišel on tako daleč, da je lahko v vsem trpljenju, v vsem delu in nehanju molil: "Bog moj in moje vse," zakaj bi mi ne mogli vendar enkrat dati slovo svojemu telesu? Zakaj bi ne mogli zaživeti v duhovnost božjega otroka, ki mu je svet le božja lestvica v nebo, iz dneva v dan bo stopal za prečko višje, dokler ne zdrhti v zadnji objem Večne sreče in Ljubezni.

Tretjeredniki, odprimo to knjigo, prva stran, prvi odstavek:

Francišek, mož vere. Poln duha za božjo čast, poln neustrašene gorečnosti za razširjanje imena Jezusovega.

O, predragi tretjeredniki, če pogledamo danes v svet, kajne, kako strašno mrzel je v veri. Skoraj bi človek mislil, da je prišel sodni dan, ki je o njem zapisal sv. Lukež: "Ali pa bo našel Sin človekov vero, ko bo prišel?" Tako malo je vernikov, da bi v primeri s tem številom mogli reči: svet je ves v neveri. Ljubljanska misijonska družba ima letos na svojem listu pomenljivo sliko. Po tej sliki šele spoznamo, da nas pravzaprav še nič ni katoličanov, komaj ena šestina sveta. Kaj je to? Milijoni poganov, ki ne vedo trohice o Bogu, zopet milijoni drugih, ki so vrgli jarem Kristusov v obcestni jarek krivoverstva in zopet morda milijon onih, ki se ob vsaki priliki potrkajo na prsa: "Jaz sem katoličan." Pa pride ura, ko bi moral pokazati, da je res katoličan, o, takrat pa rep med noge in hajdi! Zajec! In še v grmovju skrit, ne bo dal miru, ampak bo kritikovali vse, kar je katoliškega. Malo nas je trdnih, iskrenih vernikov in vendar je zapisano: "Brez vere ne moremo k Bogu." K svetemu Francišku, da nam pove, kako je treba verovati!

Vsa njegova krepost, vsa njegova serafinska svetost je temeljila na otroško priprosti, toda trdni, živi veri. Vera mu je dala, da je v vseh stvareh, kakor v ogledalu gledal Stvarnika. Zato imenuje vse stvari, tudi mrtve, prelepo bratce in sestrice. Vidi lepo rožico na trati, sliši škrjančka nad poljem, takoj se mu povzdigne srce k Njemu, ki je ustvaril to prelepo rožico, k Njemu, ki je dal pesmi škrjančku, da razveseljuje ljudi in poje slavo božjo. Drugokrat opazi zopet kaj dobrega na človeku, na svojih tovariših in sobratih, ali pa v naravi, precej se mu okretno misli k Bogu, ki je nad vse dober. Vse delo in nehanje mu je prežeto od vere. Iskrena pobožnost njegova do Boga v jaslicah, njegovo presunljivo sočutje

s Križanim in njegova otroška odkritosrčnost in ljubezen do Najsvetejšega v tabernakeljnu, do te najgloblje in največje skrivnosti vere, ali ne pričajo bolj ko vse drugo o njegovi živi veri? Noči je premolil, v ponižnosti in popolni odpovedi je živel, vse svoje je žrtvoval nevesti božji, sveti revščini; ali bi bil mogel vse brez trdne globoke vere? Odkod njegova udanost v trpljenju, če ne iz vere? Odkod njegovo večno veselje, odkod mu je večni smeh v očeh in ustih? Iz vere. Sv. Frančiška ni mogla nobena reč omajati v veri.

Po krščanski popolnosti moramo stremeti vsi. Nihče ni odvzet od Kristusove zapovedi: Bodite popolni, kakor je vaš Oče v nebesih popolen. Vsem je pisana. Toda, ali bo vsem lahka ta zapoved, če se bomo vedno držali smernic, ki nam jih daje vera?

Predvsem bi morali tretjeredniki biti svetle zvezde vodnice drugim. Povejte mi, zakaj tretji red ni tako v spoštovanju vsepovsod, zakaj tako namigavajo o njem, zakaj je prišlo skoraj v pregovor: Tak hudobec si, kakor da bi bil tercijal, kakor da bi bila tercijalca! Tretjeredniki sami so krivi, ker ne pojmujejo duha svojega reda. Pobožni na zunan, znotraj sama gniloba. V cerkvi se priznavajo k tretjemu redu, kakor pride ven, pa ga zataji v vsem svojem delu. Pride težava, nepotrpežljiv je, bojazljiv je, in precej mu skoči srce v hlače. Posvetni so. Če bi jim dal na izbiro: Kam greš raje, v cerkev ali v basement tam pod šolo, kjer točijo vino, o, le v basement! Zadirčni so doma nad možem, nad ženo, preklinjajo otroke, bližnjega bodo obirali do belih kosti, klepetavi so itd. Odkod te čudne spake na tretjerednikih? In to naj bi bili člani spokornega reda? Na korenino s sekiro! V pomanjkanju vere iščite korenino svojega življenja. Biti tretjerednik, to se pravi, biti veren ne samo v cerkvi, temveč tudi na cesti, doma in v svetu. Biti tretjerednik, to se pravi živeti iz vere; biti tretjerednik, to se pravi biti sv. Frančišek: vera mu je bila ključ do svojega srca in do božjega. V veri je našel sebe in Boga. Sebe, ker je spoznal svojo ničevost. Boga je našel, ker mu je vera razodela, kako neskončno svet je Najsvetejši.

Poln je bil duha božjega sv. Frančišek. Iz tega duha pa je izvirala neustrašena gorečnost za spolnovanje božje postave.

Poglejmo nazaj v prva leta njegovega spreobrnjenja. Za glavo se mora prijeti človek, koliko je ta ubožec trpel. Koliko ni prestal že v spominu na prejšnje udobno in brezskrbno življenje! Sin bogataša preje, zdaj berač, v ponošenih capah, ubog, zaničevan tovariš ušivih asiških beračev, in še ti so ga sovražili. Preje vodnik neugnane mladine, ki mu ni bila nobena dragocenost precenena, samo, da se je postavljaj z njo, zdaj hodi po asiških ulicah v stari kmetiški halji, bos in brez pokrivala. Otroci letajo za njim in mečejo kamenje nanj. Odrasli kimajo z

glavami: Ubožec, um se mu je zmračil, Bog mu vrni pamet! Tovariši iz mladih nog pljujejo njegov spomin kot spomin norca. Oče, rodni oče ga vrže v podzemeljsko temnico. Še papež mu nasprotuje spočetka. Toda sv. Frančišek ni zgubil poguma. Svetu se smeji, papeža prepriča z gorečo besedo o svojem božjem poslanstvu, dokler ni dosegel, za kar se je odločil, ni miroval. In gobavci? Koliko gnusa mu niso vzbudili preje, toda v veri je videl Kristusa, prijatelja gobavcev, in je premagal odpor v sebi. In šel je v bolnice, da bi jim bil strežnik, šel je na ceste, da bi jih poiskal. Potem jih je pa nosil na hrbtu v svoj samostan in jim izmival rane. Oči si je izjokal, ko je premišljeval Kristusa na Kalvariji, toda odnehal ni od premišljevanja, raje je preстал eno najhujših operacij. Zdravnik mu je šel z razbeljenim železom v oko. Krono trpljenja in strahot pa je prejel s Kristusovimi ranami. Koliko je moral prestat radi te milosti! Da, življenje Frančiškovo je bila nepretrgana veriga dobrih del; vsa ta dela pa je vezala trdna, neomajna vera v Kristusovo postavo: Kdor hoče za menoj, naj vzame križ na rame!

Tretjerednik, težko ti je moralo biti pristopiti k tretjemu redu, če si imel pravi namen. Zakaj, veliko zahtevo stavi tretji red nate. Upodobiti v sebi sv. Frančiška, neustrašenega borca za Kristusa, to je namen tretjega reda. Toda to je naloga, ki zahteva krepkih pesti in krepke duše. Krepkih pesti, da boš zatrl v sebi neugnana nagnjenja; krepke duše, da boš imel voljo hoditi po poti, ki se končuje na Kalvariji. Voljo, ki bo gore prestavljala. Ali hočeš? Če nočeš, če praviš, da ne moreš, ven iz tretjega reda! Življenje tretjerednika mora biti življenje žrtvovanja in odpovedi.

In še tretja poteza Frančiškove vere. Gorečnost njegova za razširjenje Jezusovega imena. Pridiga mu je bila vse življenje. Pridiga v zgledu, pridiga z besedo. Preromal je vso Italijo in jo prenavljal v Evangeliju. Pokorščina, ubožstvo in sveta čistost so mu bile sestre, ki so ga spremljale vsepovsod, koder je hodil. Te tri sestre so mu pridobile tudi največ posnemavcev in pripadnikov. Četrta sestra pa je bila njegova živa beseda. Z ognjem in duhom božjim je oznanjal božjo blagovest miru in ljubezni. Bil je apostol Jezusov in misijonar. Sam je šel na daljno pot v Egipt in tam neustrašeno pridigal Križanega. Da, celo v šotor k sultanu turškemu se je upal in ga je tako preveril o resnici svojih nauk, da ga je sultan z darovi odpustil, ne da bi mu skrivil lasu na glavi. In kdo more preceniti njegovih misijonskih uspehov v domovini? Ko je pa omagal v besedi od samega napora in truda, ni miroval, vrgel se je na pero. In s peresom v roki je oznanjal božjo čast. Pisal je duhovnikom vsega sveta o velikih milostih daritve svete maše, pisal je vernikom vsega sveta,

naj bi z vso dušo častili najsvetejši zakrament oltarja.

Tretjerednik, kaj ti govori sv. Frančišek: Apostol si, apostol Kristusov. Kaj je pa dolžnost apostolov, veš. Oznanjati Kristusa z zgledom in besedo, z besedo in zgledom. Z zgledom baš najbolje širil Jezusovo ime. Kaži vsepovsod, da si sin Frančiškov. Naj bi svetila vaša luč, da bi videli vaša dobra dela in spoznali po njih Očeta, ki je v nebesih. Zastopajte božjo stvar vsepovsod, posebno pa v družbi, potegniti se za katoliško stvar ob vsaki priliki. Predvsem, ne družite se z zabavljači, ki jim je Cerkev in vera deveta vas, pač pa pri vsaki reči vtičkajo svoj jezik in svoje umazane prste v upravo Cerkve. Apostol Jezusov si, zavedaj se svoje vzvišenosti. Kako moreš najbolje izvrševati svoje poslan-

stvo? Z molitvijo. Moli, moli, moli, da bi Bog poslal v vinograd vnetih duhovnikov, ki bi goreli le za božjo čast in slavo, moli, da bi Bog užgal v dušah vseh katoličanov pravo vero, vero trdno in močno, ki se ne bo ustrašila ne sveta, ne zlomka, ki se bo bala samo Boga. Moli, pa tudi delati moraš kot apostol. Tudi ti moraš pridigovati, ne ravno z lece, pač pa pridiguj z razširjanjem katoliškega tiska, z agitacijo katoliških časopisov in katoliških brošur.

Tako, tretjeredniki, delajmo, pa svet ne bo pljuval tretjega reda, na kolenih bo pridrsal pred samostane in tam prosil: O, še mene, še mene v tretji red! Tako delajmo, pa bo svet našel mir, ki ga ne more najti na vseh mirovniških konferencah; pa bo našel ljubezen, ki tako hrepeni po njej!

Franciškovo sin.

Tretjerednik, tvoje februarско ogledalo.

BLAŽENA VERIDIJANA, TRETJEREDNICA.

ROJENA je bila v Italiji. Dasi so bili stariši po rodu plemenite krvi, so se vendar morali ubijati z uboštvo. Uboštvo pa je velikokrat mati dobre vzgoje in tako so tudi Veridijano stariši lepo in v strahu božjem vzgojili. Že v nežni mladosti je nosila v svoji duši znamenje posebne božje milosti, rada je molila in se vadila v spokorjenju. Dvanajstletno jo je vzel bogati stric v svojo hišo, da bi bila teti pri gospodinjstvu v podporo in pomoč. Vestno in natančno je vršila vse svoje dolžnosti. Sorodnika sta bila ž njo kar najbolj zadovoljna, dovolila sta ji celo, da lahko sama razpolaga z njihovim premoženjem in je deli tudi med uboge, če hoče. Tako se je zgodilo, da je nekega dne razdelila med uboge vrečo stročnega sočivja, vreča pa je že bila preje prodana in je čakala, kedaj jo kupec odpelje. Prišel je drugega dne kupec. Kako se razjari, ko vidi vrečo prazno. In stric, kako on divja in vpije nad ubogo Vera. Vse sosede so skup letele in se zgledovale. V tej svoji stiski se obrne Vera do Boga in ga prosi pomoči. In Bog je res pomagal. Drugo jutro je bila vreča zopet polna. Vera pokliče strica in pra-

vi: "Pridi pogledat, kako ti je Gospod vrnil blago, katerega si prejel po osebah ubogih, zakaj si se jezil in Boga žalil!" Tako veliko je bilo njeno zaupanje v božjo previdnost in moč, da ji je Bog na izredne načine pokazal in kazal svojo milost. Ljudje so jo jako spoštovali in jo imenovali sveto osebo, priporočali so se ji v priprošnjo, toda ona ni marala čaščenja in spoštovanja, ker je bila preskromne narave, zato se je umaknila na Špansko na božjo pot. Po povratku iz Španije pa si je dala napraviti s škofovim dovoljenjem 6 čevljev dolgo in dva čevlja široko celico, da bi tako ločena od sveta lažje služila Gospodu. Skozi majhno okence je dobro videla v cerkev in bila tako pri sveti maši iz dneva v dan in je prejela svete zakramente. Premišljevala je venomer Kristusovo življenje in trpljenje in molila. Postila se je ob samem kruhu in vodi. Če so ji dobri ljudje prinašali hrano, je vse med uboge razdelila. Še spanja si ni privoščila in mehkega ležišča, kar na surovi deski je zadremala. V tej celici je preživela 34 let in je 1. februarja leta 1242 mirno zaspala v večno življenje. Papeža Klemen VII. in Inocencij XII. sta potrdila njeno češčenje.—P. A. F.

SLOVENSKA ŽENA

Dr. Anton Zdešar:*

Marija in žena v družini.

srca vlij." Zato je naše mesto pri obhajilni mizi, pri daritvi sv. maše. To je prvi in najnujnejši pogoj, da bomo mogli rešiti žensko vprašanje.

Marija je po pričevanju svetih očetov, ljubila knjigo, zlasti knjigo vseh knjig, sv. pismo. Tudi žena mora zajemati iz katekizma, iz razodetih božjih resnic tisto božjo modrost, ki je ustvarila žensko srce in ji kaže, kakšna mora biti in kakšna ne sme biti. Samo ob božji modrosti teh resnic se bo mogla ženska orientirati v vseh vprašanjih in zapletljajih življenja.

Stopimo zopet v Marijino hišo v Nazaretu in poslušajmo Marijo v razgovoru z angelom! Ta pogovor nam odkriva predvsem angelsko, čisto in deviško lilijo v Marijinem Srcu. Ko ji nadangel Gabriel pove, da si jo je Sin božji izbral za mater, vpraša Marija: "Kako se bo to zgodilo, ker moža ne poznam?" Cerkveni učeni in bogoslovni pisatelji izvajajo iz teh besedi, da je Marija bila storila zaobljubo vednega devištv. Kako globoko je morala Marija umevati in ljubiti to nebeško lilijo, ko je vendar čas, v katerem je živela, ni niti umeval, niti ljubil!

V kakšnem nasprotju je ta Marijin zgled z novodobnimi zmotami glede namena in naloga ženske!

V ženskem gibanju naše dobe smo namreč doživeli žalostno dejstvo, da so nekateri in nekatere klicali ženstvu: "Zato si, da se izživiš v počutnih nasladah! Samo uživaj, a ne bodi mati!" Kako žalostno in grdo bi bilo na svetu, če bi morale biti to res! Zato pa zavračajo ne samo katoliški, marveč tudi protestantski pisatelji tako pojmovanje ženske, tako oboževanje zgolj telesnega materinstva in tako ljubezen kot noro in umazano zmoto. — Pač pa vso čast materinstvu, ki je po božji volji in ki je posvečeno po zakramentu sv. zakona. Toda ni-li pri nas plitvega naziranja, da je poročni prstan, ki naj združi žensko z zemeljskim ženinom, najsvetlejša zvezda, kar jih miglja na božjem nebu? So tudi pri nas ljudje, ki v opojnem sijaju te zvezde nimajo oči za še svetlejšo zvezdo, za poročni prstan, ki jih druži z božjim Ženinom? So tudi pri nas taki, ki ne po-

* Govoril na prvem Marijinem kongresu v Ljubljani.

ALOVI ženskega vprašanja pluskajo tudi ob našo katoliško obal, vendar to vprašanje pri nas ni izdaleka tako pereče kakor v protestantskih ter od socializma prepojenih deželah. In zakaj ne čutimo pri nas tako zelo ostrine tega vprašanja? Zato, ker se re-

šuje nekako samo po sebi po smereh, ki jih daje nam katoličanom že splošno naša sveta vera. Zlasti pa smo katoličani tako srečni, da častimo in občudujemo dovršeni in dosežni ideal ženskega spola, deviško božjo Mater Marijo. Celo protestantska Amerika, kjer je to vprašanje posebno občutno, ki pa ne časti Marije, gleda čedalje pozorneje na ta vzvišeni ideal odrešene žene. Največji ameriški pedagog, Stanley Hall, ki se posebno bavi tudi z razvozljanjem ženskega vprašanja v Ameriki, piše: "Zavidam naše katoliške prijatelje za njih češčjenje Matere božje, Marije," češ, da imamo katoličani prav v Mariji najlepši in dovršeni vzor, kakšna bodi žena po naravi svojega srca.

Kako torej rešiti žensko vprašanje po Srcu Marijinem? Stopimo v skromno Marijino hišico v Nazaretu! Slikarska umetnost nam jo časih predstavlja, kako jo je našel angel zatopljeno v ponižni in srčni molitvi, na njenem klečalniku pa leži knjiga.

Marija je molila. Tuptam se smatra molitev še vedno kot nekaj nemoškega, tako da se je moški sramujejo, in da se ženski oponaša kot njena svojstvena slabost. Skrbimo, da bomo globoko poučeni v verskih resnicah, da se bo iz naših src neprenehoma dvigala ena prošnja: "Milost svojo, o Gospod, v naša

mislijo, da ženska ni samo za naravno materinstvo, marveč, da ima tudi dušo in da je izpopolnjenje duše po milosti njena najvišja, a tudi najslajša dolžnost, obenem najlepši in najvišji smoter tudi vsake poročene ženske. Vzvišen in svet je poklic poštene krščanske žene, ki vzgaja svoje otroke in svoje srce za Boga. Marijin zgled pa nam kaže, da je poklic deviških src še vzvišenejši, zlasti poklic tistega socialnega deviškega materinstva, ki iz ljubezni do Boga skrbi z vsem svojim ženskim srcem za uboge, za bolnike, za osirotele in zanemarjene otroke, za vse. Ne mislite, da so to stare reči, ki so se danes že popolnoma preživele, ne, to so večne božje zvezde vodnice. Tajiti jih more pač kratkovidna pamet in po strasteh zaslepljeno srce, a premakniti jih z neba, kamor jih je za večne čase prižgal neskončno modri Stvarnik naših src, — tega ne zmore nihče. Eden glavnih pogojev za plemenitost poedinih značajev in za blaginjo narodov je čistost. Samo od čistosti, samo ob čistem krščanskem materinstvu nam je upati krepkega duševnega in telesnega zdravja našega naroda; čistost naših deklet ter globoko krščanstvo naših mater nam bo dalo — slovenskih svetnikov.

Pomudimo se še v Nazaretu in oglejmo si še drugo sliko, ki se nam nudi ob pogledu na Marijo.

Njena sreča je bila ta hišica v Nazaretu. Sveti očetje nam radi slikajo Marijo, kako je ljubila svoj tihi dom, moderni pravijo, kako globok čut domačnosti je imela. Z jasnostjo razuma in milosti je morala Marija spoznati, da je ta čut v njenem ženskem srcu vrojen, položen ji v srce od neskončno modrega Stvarnika, da je zato izraz najsvetejše božje volje. Zato je gojila ta čut, zato je gojila krepkost domačnosti.

Pravijo, da je družina celica človeške družbe; potem pa je ženska jedro te celice, ki oživlja in plemeniti to celico. Zato gojite čut domačnosti in samo tako ste že rešile veliki kos ženskega vprašanja. Koliko moči je v duši, ki vrši vestno in s pogledom na Boga dan za dnevom vkljub moreči vsakdanjosti svoje delo v domačem krogu? Koliko duševnega dela, koliko preudarne modrosti, koliko zatajevanja! Kako močan, kako blag postane tak značaj, kako obrušen in svetel! Ni napačno, če se ženska izobrazuje, če se obrača danes, ako je za to sposobna, tudi do nekaterih poklicev, ki so se do nedavno šteli med takozvane moške poklice, da le ne trpi pri tem njena čednost, njena skromnost, njeno zdravje in pri materah zlasti njih dolžnost do otrok. In če ne bi moški izpolnjevali v javnosti svojih dolžnosti, vam bo v slučaju potrebe prav ta, ob krepostni domačnosti obrušen značaj, dajal tudi v javnosti zmagao in uspehe.

Zopet Nazaret, zopet tihi Marijin dom! Angel Gospodov oznani Mariji, da jo je neskončno sveti

Bog izbral za Mater božjo. Ko prejme iz angelovih usta zagotovilo, da se bo zgodilo to brez škode za njeno devištvo, izpregovori: "Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi."

Glej, dekla sem Gospodova, to je bilo Marijino geslo za vse njeno življenje. Vsaka njena misel je bila usmerjena po najsvetejši volji Gospodovi.

Bogu služiti, se pravi razviti se do najvišje dušne krasote in popolnosti, priti do največje blaženosti, ki je mogoča na zemlji. Do tega razvoja svoje duše, verno ženstvo, imaš sveto pravico, ki do nje nima nihče nobene oblasti. Zato ne trpi nobenega suženjstva! Dekla sem Gospodova, Kraljica sem, moji cilji so jasni nad menoj, moja pot je jasna pred menoj, hoditi hočem po njej neglede na to, kaj poreče svet ob desni in levi mojih pest. V takem in takem službenem razmerju si? Dobro! Toda do svobode, da se razviješ v lepo bogupodobno dušo, nima pravice noben človek na zemlji, noben angel v nebesih: Zato je ne izroči nikdar in pod nobenim pogojem iz rok, ne žrtvuj je nobenim časnim ogirom in koristim! Ljubi svoje prijateljice, ljubi starše; če si poštena nevesta, ljubi pošteno ženina; če si poročena, ljubi moža; če si mati, ljubi svoje otroke — vse prav, toda vedno in neomajno in nad vsem drugim: Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem. Ko gre za Boga, za zvestobo in za ljubezen do njega, ko gre za to, da postaneš lepa duša, ne bodi sužnja nobenemu človeku, tudi najbolj ljubljenu ne. A nič se bati: Modri Bog je vse tako uravnal, da te nobena druga dolžnost, nobena druga prava ljubezen, ne more nujno ovirati v tej svobodi in ljubezni. Bodi torej svobodna, bodi samostojna, bodi kraljica! S to tvojo sveto pravico mora računati vsak, kdor hoče žensko vprašanje prav rešiti.

Pomudimo se še pri Mariji in pri angelu. Iz besedi "Glej, dekla sem Gospodova" ne doni namreč samo veselo privoljenje, da hoče postati Marija mati Sina božjega, marveč tudi junaško vdano privoljenje, da hoče postati mati križanega Jagnjeta božjega, ki bo s tako krvavo smrtjo odvezelo grehe sveta. Njen biser, od sv. pisma in Sv. Duha razsvetljeni razum je brez dvoma to dobro vedel. Zato je Marija z besedami "Glej, dekla sem Gospodova" sprejela nase tako veliko žrtev, tako grenak kelih trpljenja. Za težje in bridkejše muke kot telo, je sposobno srce. In težjega in bridkejšega mučeništva, kakor ga je prestala Marija ob trpljenju in smrti svojega Sina, ni občutilo in ga ne bo nikoli nobeno človeško srce. Toda za to njeno trpljenje ji je Bog dal, da je postala naša Mati, da je postala naša vsemogočna priprošnjica, za to mučeništvo ji je Bog dal ključ do vseh bogatih milosti, ki izvirajo izpod križa.

Marijine častivke, v vašem srcu je vobče več moči za križ in trpljenje kot v moškem srcu, več smisla

za tiho, a junaško požrtvovavnost, več moči za tiho samozatajo ob prijaznem in smehljajočem vršenju enoličnih vsakdanjih dolžnosti. Ne recite: "Že prav, toda me revice!" Recite raj: "Hvala ti, o Bog, za tako srce, ki ga mi je dala tvoja neskončna modra Stvarnikova roka!" Križ na Kalvariji je svet odrešil. Tudi vaši križi — pomaga vam jih nositi narava vašega srca in posebna milost božja — imajo v sebi odrešilno moč! Kako blažilno vpliva potrpežljiva in požrtvovalna žena na trdo moško dušo! Z mirno, vdano prijaznostjo ob bridkih domačih križih rešiš morda brata, očeta, moža, otroka, če so zašli na pot izgubljenega sina; dvojni žarek razsvetljuje in greje s tvojega križa taka izgubljena srca: žarek tvoje junaške potrpežljivosti in pa žarek milosti, ki si jo jim zaslužila s svojim vdanim srčnim trpljenjem.

Ko živiš za druge, živiš tudi zase. Pred dvemi, tremi desetletji se je prikradel iz ameriškega protestantizma tudi v nekatere katoliške kroge takozvani amerikanizem. Po tem amerikanizmu naj bi bile brez prave veljave takozvane trpne ali ženske kreposti kot so pokorščina, ponižnost, potrpežljivost itd., dočim bi bile prave kreposti samo takozvane dejavne ali moške kreposti, kakor pogum, podjetnost, delavnost itd. Te zmote, ki jih je med mnogimi drugimi učil amerikanizem, je obsodil Leon XIII. v pismu kardinalu Gibbonsu "Testem benevolentiae" z dne 22. januarja 1899. — Ti amerikanisti so popolnoma prezrli, da je treba za potrpežljivost, za krotkost, za tiho vsakdanje požrtvovalno delo večkrat veliko večjega junaštva, krepkejše volje kot za zunanje delo. Križ nositi, je težje kot delati. Prezrli so, da se značaj ob tem skritem, velikem delu, veliko bolj ublaži, da postane duša ob njem veliko lepša, zdravejša in slajša kot ob zunanji in še tako veliki delavnosti. Prezrli so, da križ dviga in očiščuje. Prezrli so pa tudi, da je rešitev in blaginja sveta, da

je prava kultura na lepih, krepkih in blagih krščanskih značajih, ne pa toliko v materialnih uspehih in pridobitvah takozvanih moških kreposti. Kako veliko poslanstvo božje vrši ženski rod v človeštvu, če zna s prijazno, mirno požrtvovavnostjo, z vdano potrpežljivostjo vlivati olja in vina v rane moške sebičnosti in brezobzirnosti. Bog ti je dal tako srce, goji skrbno te božje kali svojega srca, pa postaneš velika dobrotnica vseh, ki do njih sega tvoj vpliv, sama zase pa — svetnica.

V krščanstvu je žensko vprašanje popolnoma rešeno. Zase in za druge ga je rešila v svojem življenju Devica najmodrejša, Marija. Po Marijinem zgledu se zavedajte, da je ženska brez milosti sama slepota in onemoglost. Ali ta slepota in onemoglost se spremeni po milosti v moč, ki boste z njo reševale in rešile to nalogo. Zavedajte se, da je čistost, in zlasti deviška čistost, ne samo vaš najlepši kras, ampak tudi pravo zdravje krepkih narodov, narodov z bodočnostjo. Zavedajte se globoke modrosti preprostega slovenskega pregovora, da podpira žena s svojo domačnostjo pri hiši tri vogle. Če je pa to res, je pa tudi res, da se bo podrla in zrušila hiša vsega človeštva, če se ženska ne da odrešiti po resnicah in milostih Kristusovih in po zgledu Marijinem! Zavedajte se svoje svobode, da imate neoporečno pravico do najvišjega dušnega razvoja, do katerega se more razcvetiti vaša duša po milosti božji do bogastva in krasote, kreposti in svetosti. Zavedajte se, da je vaša glavna moč v potrpežljivosti in v križu, in da s tihimi, Bogu darovanimi žrtvami pripomorete morebiti več do prave kulture človeštva kot moški s svojo žilavo delavnostjo. Zavedajte se, da je v teh krepostih vaša prava veličina, lepota in plemenitost vaše duše, vaš raj na zemlji in v nebesih, in da je v teh Marijinih, in da bo v teh vaših krepostih edino prava rešitev — sodobnega ženskega vprašanja.

ZLOMEK V AMERIKI. (Nadaljevanje s str. 50.)

Bolniku pa sem pokoro naložil, par Očenašev in Apostoljsko vero in da mora za pokoro le na Boga na mizi gledati in pustiti vraga v kotu.

Pospravil sem svoje stvari in cerkvenik je ravno zavil koretelj in štolo v ruto, ko mi bolnik na stolu migne, da bi še rad nekaj z menoj govoril.

Pristopil sem k njemu misleč, da mi bo še kak greh povedal, katerega je bil poprej pri spovedi pozabil.

"Slišite, gospod pater, zdaj pa ga nič več ne vidim," mi je bolnik po tihem rekel.

"Seveda ne, ker ste dobro spoved opravili in vredno sv. obhajilo prejeli. Zdaj hudobni duh nima nobene pravice več do vas. Toda če boste zopet tako po živinsko pili kakor poprej, ga boste pa zopet

videli. Bodite zanaprej pametni, lepo molite, v cerkev hodite, domače hiše se držite in pridno delajte in bo vse dobro. Z Bogom!"

To sem bil rekel in mu roko podal. Bolnik mi je krepko roko stisnil.

Dober teden zatem sem ga srečal na frančiškanskem mostu v Ljubljani. Peljal je dobro obložen dvokolesni voziček. Mož me je živo gledal, jaz njegga. Ko pride do mene, se lepo odkrije in sladko nasmehe.

Bil je bolnik, ki je bil hudiča videl in je z menoj na stolu plesal!

In mislil sem si: Časih pa je vendar dobro, da kdo vidi vraga že na tem svetu, ker mu to veliko pomaga, da ga ne bo gledal na drugem.

O g. Stanku, ki je nesel kraljico čez morje.

P. Aleksander, O.F.M.:

SAMO oni, ki je kedaj sam odhajal iz domovine, bo vedel, koliko je trpel naš g. Stanko, ko je hitel vlak mimo gorenjskih lepot: Triglava, Bleda in jeseniške kotline. Kakor da bi mu kdo odtrgal košček srca mu je je bilo. Dobro, da je imel v mislih Mater božjo brezijsko. Dobro, da je imel ljubljeno kraljico v kovčegu, če ne bi bil skoprnel od domotožja. Tako pa si je dejal:

Gospod Stanko, Mati božja te pošilja v svet. — Gospod Stanko, kraljico imaš pri sebi. Zavedaj se vzvišenega dostojanstva. Kraljico ne nosi kdorsibodi čez morje.

Pa je prišla avstrijska meja. Vstopil je žandar: Potne liste. Gospodu Stanku je zaključevalo v duši: "Pa morda ne bo pregledaval kovčega." Ni pa še dobro izmislil misel, že so segle žandarjeve roke po zabojih.

"Da bi se ti roka posušila, žandar, ali pa vsaj, da bi te Marija Pomagaj oslepila. Samo trenutno, toliko, da ne bi videl," je molil gospod pater. Pa se mu ni roka posušila, pa mu Mati božja ni vzela vida, meni nič, tebi nič, je kar sam odpiral kovčege.

"Ho, tako se pa nisva zmenila, gospod uradnik," je vzrastel pater.

"Kaj pa imate v kovčegu?"

"Svilo, cekine, zlato in tri velike zaboje tobaka." Sam Bog ga je obšel. Sam ni vedel, kako je mogel tako hitro priti na ta odgovor. Gospod Stanko je bil visok, žandar je zlezal vase, si popravil kapo, salutiral in odšel.

Z Avstrijo je šlo, ni pa šlo tako z Nemcem. Nemec ni spraševal: kaj je tu notri in kaj tam? Lepo je sedel h gospodu in začel prijazno:

"Dober dan gospod, kam pa, če smem biti tako radoveden?"

"No, ker ste tako radovedni, vam povem, da jo maham proti Ameriki."

"O tam pa nič vina ne pijo," meni g. žandar.

"Res je."

"Ali bi smel videti, g. pater, s čem ste se založili? Dolga je pot, desetkrat lahko omagate. Če ste se morda premalo oskrbeli, vam pomagam."

Gospod Stanko se smeji: "Dve kranjski klobasi imam tukaj v stranskem žepu, kar ocarinite ju, potem imam tri bale svile, potem tri kose uralskega zlata in platine, nekaj nad tisoč cekinov." Pa ga je le pogrelo: "Stanko, ne govoriš resnice! Kaj, če ni tako neumen kakor Avstrijec?"

Kar je mislil, se je zgodilo. Žandar je vstajal:

"Gospod pater, ampak jaz sem uradna oseba. In

uprav zato zahtevam, da mi odprite, ker se šalite z menoj."

Kaj je hotel? Odprl je tiho kovčeg. V gospoda žandarja pa je šinil sam zlomek tedaj, ali kaj. Naravnost proti kraljici je stegnil roko.

"Oprostite, g. žandar!" je skočil Stanko, "to je moja tabakirca. Njuhal bo pa iz moje tabakire samo oni, ki mu bom jaz dal. Vam ne dam, ker ste tako salabolsko uradni."

In posrečila se je zvižaja gospodu patru. Vtaknil je "tabakirco" v žep. Žandar pa je brskal, brskal, našel ni nič in je odšel nevoljen. Tako je bila kraljica rešena drugič.

Pa je še tretjič prišla revizorska nadloga nadenj in nad kraljico. V hamburški karanteni so zaprli vse izseljence z balkanskega polotoka. Balkanski polotok, to je pač nesrečna dežela, domovina čudnih golazni, pa zapro vsakega izseljenca Balkanca in ga pregledajo. Tudi g. Stanka so. Kako mu je bilo težko! Pa kraljico je imel pri sebi. P. Stanko, da bi imel uši? In da bi ušiv človek kraljico nosil? Nezaslišano. Toda pomoči ni bilo. Po milosti božji si Balkanec, gospod pater, in hajdi v karanteno. Kovčeg so mu odvzeli v garderobi in je vstopil k izseljeniškem zdravniku.

Tedaj pa je nekaj čudnega zabrnelo v patrovem žepu in predno se je domislil, mu je kraljica skočila iz žepa na tla. P. Stanko, pozabil si zapreti kletko, ko si prej-le pital: kaj sedaj? Predno je mogel pobrati kraljico, so planili zdravnikovi azistenti:

"Za božjo voljo, g. doktor, prava pravcata uš, posebne balkanske sorte."

Gospod zdravnik se je sklonil in je odskočil: Res je! "Prosim, prinesite košček papirja, da jo pobremo, nesnago, in v ogenj ž njo!"

Takrat pa plane g. Stanko. "Za božjo voljo! Ali ste študirali ali niste? Doktorji, pa ne veste, da je to kraljica posebne vrste. Prvič nisem Balkanec, da bi nosil uši po svetu. Če pri nas krošnjarimo, krošnjarimo s suho robo, ne z ušmi. Drugič je to kraljica iz Svete Gore, njen spremljevalec sem v Ameriko in zahtevam, da se ji izkazujejo kraljevske časti. Tretjič zahtevam, da me izpustite takoj!"

Tako nekako je nastopil kakor časih na svetogorski leci proti grešnim Italijanom. Kakor takrat navadno, tako se je zgodilo tudi sedaj. Uspeh je imel g. Stanko. Samo s tem razločkom: takrat so jo Italijani pokurili iz cerkve, zdaj je pa on šel iz hale. Ponosen in zavestno. Kakor tak, ki ima oblast in nosi kraljico čez morje.

Drugi dan pa sta bila na morju: gospod pater in kraljica. Morje, morje! Srce je drhtelo, oko je

drhtelo in želodec je drhtel. Srce je drhtelo, ker mu je bila izpolnjena davna želja; oko je drhtelo, ker se je poslavljalo od domovine zadnjikrat. In želodec je drhtel, ker se je nekaj obračalo po njem. Pa ni bilo nič hudega. Sv. Urha je poklical g. Stanko na pomoč dvakrat, trikrat, in je vse minilo. Svetniki božji radi pomagajo . . . Drugače pa je bilo s kraljico. Ubožica je trpela, trpela na vsej poti. Še sedaj se ni dobro zavedala, kje je in kam gre . . . Zanesla se je pač na g. Stanka; vedno ji je bil dober in skrben, kaj bi jo sedaj varal! Zato je tiho čepela v kletki in čakala lepe ure pomladne, ko bo splavala zopet enkrat tja proti sinji Soči. To hrepenenje ji je živelo v duši vse leto, zato ni čuda, da jo je premagala skušnjava v pristaniški dvorani. Pogledala je v svet, pa omahnila; to ni bil goriški svet? Kje je solnce? Kje je Soča? Kje je svetogorska Mati božja? Potem je planil škric proti njej, kaj je hotel ni vedela. Pa jo je g. Stanko nežno pobral in vtaknil nazaj. Potem je še slišala gromenje patrovo in sta zopet odšla. Zdaj pa šumi, šumi nekaj, šumi venomer. Šumi kakor Soča, Soča zelena, hrepenenje moje, ali si ti, daj, povej mi, če je že vstala izza gora pomlad? Povej mi, če bo že kmalu prišla in se bova zopet videla. Ti boš pela svojo, jaz bom zapela svojo. Ti boš pela ono: Krasna si, bistra hči planin, jaz bom pela: Pomlad zelena je prišla, oj, vendar sem jo včakala . . . Oj, Soča, Soča!

Soča ni odgovorila, samo šumi, šumi. Kraljica poslušni bolje, to ni Soča! Soča ni tako divja, Soča ni tako klepetava. To pa šumi, šumi, kot bi bilo tisoč rek skupaj, kot bi bilo sto jezer skupaj . . .

Zvečer jo je položil gospod Stanko na svetel odprt prostor. Bila je lina v Stankovo kabino. Vsa duša ji je tedaj zastrmela v začudenje in razočaranje: Da, to ni bila Soča zelena, to je bila daljna, daljna vodna gladina, žarka in lepa brez obrežij. Tam zadaj pa je šlo sonce k zatonu. Voda je zažarela, kakor da bi se utapljal vanjo tisoč sonc in je migljala, kakor da bi se milijon srebrnih zvezd poigravalo v zlatem sončnem pasu, ki se je vspenjal čez vodovje. To je bilo neznansko lepo. In kraljica je gledala prvokrat to božjo krasoto. Pa da bi pater

Stanko povedal, kaj je to, pa da bi povedal, ali se res Soča steka v to vodovje! Kako bi drugače moglo biti tako lepo! Da, lepa Soča se steka vanj in vse goriško sonce mora prinašati s seboj in vse goriško veselje in vso goriško dobro voljo in goriško nebo. Odkod drugod sinjina, odkod drugod ta lepota! Pravili so ji podaniki njenega kraljestva, kako je v svetu lepo. Kolikokrat je hrepenela v svet, pa ni smela, ker imajo baje kraljice sovražnike v svetu. Pravili so ji podaniki o rožah, o dehteči zemlji, o nebeški sinjini, polni pesmi in škrjančkov. Nihče ji ni nikoli povedal o tej lepoti, ki jo vidi zdaj. Da bi ji bil vsaj pater Stanko povedal . . .

Mislila je kraljica in se čudila, v te misli pa je šinila težka tožba gospoda Stanka. Šele tedaj ga je zagledala na postelji. Bil je ves teman, roke je imel ovite krog vratu in tako-le je tarnal:

“Oj, ti moja ljuba kraljica, ko bi vedela, kam greva! Za nama domovina, pred nama tujina, za nama je raj poln dobrot, pred nama je prazna megla. Veš, kam greva, kraljica? Nisem ti še povedal, pa ti tudi ne bom tako kmalu še.”

Kraljica je tiho prašala:

“Zakaj ne, pater Stanko?”

Ker boš potem strašno žalostna. Glej v daljo in ko boš zagledala v dalji drugo kraljico, kraljico sredi voda, vso zlato od lovorjevega venca na glavi do trona, ki na njem stoji. Proti jutru je strepetala: greva.” In pater Stanko ji je obrnil hrbet ter zaspal.

Kraljica pa ni mogla spati. Vodovje se je bilo odelo v srebrno haljo. Pa kaj se je kraljica zdaj menila za to srebro, samo v daljo je srepela in čakala, kedaj se bo kje prikazala kraljica sredi voda, kraljica vsa v zlatu od lovorjevega venca na glavi do trona, ki na njem stoji. Proti jutru je strepetala: lučke so bile v dalji.

“Pater Stanko, pater Stanko!”

Pater Stanko pa je samo kimal: “O ne še, ne še, kraljica moja, zdaj smo še menda vedno ob obali v francoskem pristanišču. Še pet dni in pet noči do one kraljice sredi voda.” Pater Stanko je zopet zaspanjal,

(Dalje prih.)

Glasovi od Marije Pomagaj.

P. Benigen.

Polnočnica na slovenskih Brezjah. V chikaški škofiji ni dovoljena polnočnica v župnijskih cerkvah. To izredno pravico imajo samo redovne cerkve. In ker je Marija Pomagaj redovna cerkev, zato se je po možnosti slovesno obhajala polnočnica v spomin 1926. obletnice rojstva Zveličarja sveta, Kralja človeške družbe.

Lepo je bila okrašena in razsvetljena naša božjepotna cerkva, posebno veliki oltar. Poleg oltarja sv. Jožefa so bile postavljene ljubke jaslice, obdane z mladimi smrekami. Zakristan brat Paskal je s pomočjo sobratov okusno, dasi priprosto, prav po duhu in navodilu sv. Frančiška priredil cerkev in jaslice za slovesno polnočnico in najveselejše božične praznike. Sv. Frančišek Serafinski je s svojimi sobratu prvi pričel slovesno obhajati polnočnico na božični praznik. Da bi kolikor moč živo in nazorno predstavil ljudem neizmerno ljubezen Sina božjega, ki je bil to sveto noč rojen v Betlehemu v hlevu, je v gozdu v votlini napravil jaslice. Tja je prišla množica ljudi z bakljami in o polnoči je bila v votlini slovesna sv. maša, pri kateri je sv. Frančišek asistiral kot dijakon. On je tudi pridigal ljudem o ljubezni Sina božjega do nas, ki je zaradi nas ljudi in zaradi našega zveličanja prišel na svet in sicer v hlevu pri Betlehemu. **Od tedaj se je pričela navada napravljati jaslice, ki je zdaj razširjena po celem svetu.**

Naši okoličani, posebno iz Lemonta, vedo, da je edino pri nas polnočnica; zato so prišli v veliko večjem številu letos nego lani k nam to sveto noč. Bila je res mirna in jasna ta sveta noč, brez snega, prelep spomin one prve svete noči, ko je prišel na svet Kralj miru. Nekaj dobrih naših okoličanov je prišlo zgodaj, da so opravili pred mašo sv. spoved. Med polnočnico so pa prejeli sv. obhajilo z redovno družino, kolikor jo je bilo doma. Vsi patri in kleriki smo bili povabljeni od sosednih gospodov župnikov njim v pomoč za spovedovanje in levitiranje na Božič.

Izmed patrov je bil doma edino predstojnik John, potem štirje kleriki in pet bratov lajkov, toliko da so slovesno opravili polnočnico doma.

Na božični praznik so šli tudi vsi kleriki, ki so trije diakoni, trije pa subdiakoni, asistiral k slovesnim sv. mašam. Dva k sv. Stefanu, dva k sv. Jožefu v Chicago, in dva v poljsko župnijo v Summit. Pri naših sosedah, častitih šolskih sestrah na griču Asizi je opravil slovesno polnočnico Father Blanko, njih kaplan.

Drugo sv. mašo je imel doma ob 7:00, in tretjo v poljski župniji v Lemontu ob pol enajstih.

Father John je imel drugo sv. mašo v podružnici Oaklawn v župniji Sagebridge ob osmih, tretjo pa ob desetih v irski župniji v Lockportu. Profesor Rev. Pavel Podbregar je bil v poljski cerkvi v Chicagi, kamor hodi redno vsako nedeljo opravljat službo božjo. Father Salezije je bil v poljski župniji v Jolietu kot po navadi ob nedeljah, jaz sem bil pa v Elmhurstu. Za božični praznik je bil povabljen v pomoč še Rev. Meyer, jezuit iz Chicage. Ta ljubeznivi Father je bil na univerzi v Inomostu skupno z Rev. L. Ehrlich, ki je zdaj vseučiliški profesor v Ljubljani.

Preč. p. Kazimir s "svojimi."

V prvi vrsti: Fr. Paškal, P. Franc, P. Kazimir, P. Dominik, Fr. Pavel.

V drugi vrsti: P. Alexander, Fr. Andrej, Fr. Bonaventura, F. Benedikt, Fr. Edvard.

V Elmhurstu je precej velika župnija, saj so vsako nedeljo štiri službe božje. Med raznimi narodnostmi je tam okoli trideset slovenskih in približno toliko tudi nemških družin. Prav radi hodijo k sv. zakramentom. Za Božič smo spovedovali trije spovedniki od dveh popoldne in pozno v noč. Še zjutraj med prvo sv. mašo ob šestih jih je nekaj prišlo k spovedi, kar ni nikdar v navadi ob nedeljah zjutraj. Vsi pridejo namreč v soboto popoldne in zvečer k spovedi.

Za Božič je bila torej naša redovna družina skoraj vsa oddana v pomoč sosednim gospodom župnikom. Za opoldne je prišel domov samo Father John in z njim je bilo pet bratov lajkov. Še za nedeljo smo večina vsi ostali z doma

in opravili službo božjo, kjer smo bili za Božič.

Ne samo za božične praznike, temveč vsako nedeljo gremo vsi kakor čebele iz panja — še premalo nas je — v razne župnije pomagat v dušnem pastirstvu. Seveda se pa gospodje vselej izkažejo hvaležne za pomoč in tega je vesel naš skrbni predstojnik kakor matica v panju, kadar prinašajo čebelice dosti medu.

Družina Mr. John in Mrs. Mary Fraus oskrbnica romarskega doma. Malo pred Božičem, namreč 14. decembra se je naselila ta slovenska rodbina iz Chicage v romarskem domu ter sprejela njega oskrbnitvo. Zdaj jima oskrbnitvo seveda ne dela preglavice, ker še ni romarjev; toda ko se približa pomlad, ko se prično romarski shodi, bo pa drugače. Pa tudi zdaj imata oba dosti dela: mož dela v kuhinji, žena pa oskrbuje delo šivilje in perice. Veseli smo, da smo dobili tako izdatno pomoč; onadva sta pa tudi vesela, ker imata stalno službo kot oskrbnika romarskega doma na slovenskih Brezjah. Zdaj v božičnih počitnicah sta tudi pri svojih stariših dve hčerki, obe gojenki pri slovenskih šolskih sestrah v So. Chicagi.

Ker imamo v komisarijatu več postojank z župnijami in bi moral biti v vsaki vsaj eden brat lajik v pomoč patru župniku, čutimo vedno bolj njih pomanjkanje. Iz Lemonta je bil br. Antonin Šega dne 21. decembra prestavljen v Steelton, Pa., k ondotnemu hrvatskemu župniku patru Ireneju Petričak. Radi obilnega dela smo morali imeti za poletje več bratov lajkov v Lemontu. Ker pa ni imel Father Irenej nobenega brata lajika, je bilo potrebno, da je šel tja br. Antonin, četudi zdaj mi pogrešamo delavnega brata. Upame pa, da se bo kdo naših samskih rojakov oglašil in vstopil v naš red. Nekateri mislijo, da se more podati v samostan in posvetiti redovnemu življenju samo v mladeniški dobi. Takim povemo, če je tudi kdo že Abrahama videl, ni prepozno vstopiti v redovni stan kot brat lajik. Glavno je, da ima zanj poklic, dasi marsikdo ni mogel uresničiti poprej te svoje srčne želje, je še zanj vedno čas, ako so spolnjeni drugi pogoji. Nič ne de, ako pride šele ob 9. ali celo 11. uri v vinograd Gospodov, prejel bo isto plačilo kot tisti, ki je zjutraj zgodaj — torej v mladeniški dobi, zapustil svet in se podal v samostan. Naj bi te vrstice vspodbudile one, ki so še med svetom in so nekaki zakasneli poklici, da slede klicu božjemu in pridejo še pravočasno

v mirno in zaželjeno pristanišče. Kot prvi korak je, da se ali osebno ali pismeno prijavi in prosi za sprejem v naš red pri **Very Rev. Commissary Provincial, Lemont, Ill.**

Dobra kupčija. Pred par meseci smo objavili v Ave Mariji, da potrebujemo mašne plašče višnjeve barve. Imeli smo samo enega in še ta je vsled svoje častiljive starosti zaslužil iti v stalni pokoj. Takoj ko je Mrs. Plečnik brala v Ave Mariji o tej naši potrebi in prošnji, je prišla osebno k nam in izročila lepo svoto \$50 za mašni plašč višnjeve barve. Ker bi pa z enim samim plaščem ne bila odpravljena neprilika in bi morali ostati mašniki čakati s sv. mašo, da bi se vsi zvrstili, zato smo se pismeno obrnili na dobrega in starega našega prijatelja v New York, 21 Barclay St., na Seiz Bros., želeč zvedeti, če nam more za svoto \$50 poslati tri čedne in trpežne mašne plašče višnjeve barve. Takoj nam je odgovoril, da je pripravljen. Sporočili smo mu, da naj jih nemudoma pošlje in dobili smo za advent tri lepe in močne mašne plašče z vso drugo opravo, katerih cena je za vsakega druga, namreč \$18, \$22 in \$32, torej ravno \$72, a dal je vse tri za \$50; zato nam je pisal, ko smo mu poslali \$50, da smo napravili dobro kupčijo.

Tem potom izrekamo **Mrs. Pečnik in Mr. Seitzu** za njuno dobroto: **Bog plačaj stoterno!** Mr. Seitz bodi priporočen Slovincem, zlasti častitim gospodom župnikom, ker postreže solidno in po zmerni ceni s cerkvenimi potrebščinami.

JAVNE ZAHVALE.

Najlepše se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo. Vedno sem bila udana v molitvi svoji nebeški Materi. — Zadnja milost me je še bolj potrdila v sveti misli, da Marija vedno pomaga, če se ji le z zaupanjem priporočamo.

Mrs. Jack Novak, Pueblo, Colo.

Veliko, veliko sem dolžna Materi božji in Mali Cvetki, sv. Tereziji. Pomagali sta mi v najhujši sili, za kar se jima javno zahvaljujem.—**D. M.**

Lepo se zahvaljujem presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj in sv. Tereziji, Mali Cvetki Jezusovi, za uslišano prošnjo in zdravje našega sina in tudi za srečno prestano operacijo. Prosim jih še za naprej in molimo, naj nas varujejo vsega hudega.

Mrs. Mary Bratina, Steelton, Pa.

Zahvaljujem se Marii Pomagaj in sv. Gabrielu, da sta mi pomagala v težkih urah, ko sem trepetala za življenje svoje hčere. Sedaj je pa že vse dobro. Hčer je po božji pomoči operacijo dobro prestala in s tem izpolnjujem obljubo, da se bom javno zahvalila Bogu za pomoč.

M. Jazbec.

Najlepše in ponižno se zahvalim Materi božji na lemontskih Brezjah za veliko milost, ki mi jo je izkazala. Podvreči sem se morala pretežki operaciji, tako, da so vsi zdravniki nad mano že obupavali. — Toda kdo še ni bil uslišan, če se je zatekel k Materi božji! Zatekla sem se k njej, kakor se zateče otrok k materi in sem bila uslišana. Vrača se mi prelju-

bo zdravje. Vsa sem vesela in hvaležna svoji ljubi Materi in želim, da bi se vsi zatekali k njej v vseh težavah in nadlogah. Želim, da bi prišla katoliška lista Ave Maria in Amerikanski Slovincem prav v vsako hišo, ker tako lepo delujeta za čast božjo in Marijino. — Tisočkrat zahvala Bogu, da nam daje tako lepih zaslobov v težkem ameriškem življenju, kjer je toliko skušnjav, da bi človek omagal, če bi ne bilo pomoči od Boga.

Margareta Kozjan.

NA ZNANJE NAROČNIKOM.

Ravno tisti, o katerem je zadnjič poročal poročevavec Glasov od Marije Pomagaj, da "marljivo dela in vodi slovaško korespondenco," nam je ob enem marljivo kradel pisma in denar. Septembra smo ga sprejeli v službo in od tistega časa smo dobivali pritožbe naših naročnikov. Pred kratkim smo premetenemu zlikovcu vendar prišli na sled in ga naznanili policiji. Nismo zahtevali zanj težke kazni v ječi, pač pa da nam povrne napravljeno škodo. Preden smo ga zapo-

Naš novi Komisar: p. Benigen Snoj.

dili, nam je pustil nekaj denarja in sedaj smo po možnosti uredili ukradeno pošto. Upamo, da se zanaprej ne bo dogajalo kaj podobnega.

I. DAROVI V BLAGU.

Mary Zore je darovala eno albo in en roket. Dva krasna roketa so darovali: Mrs. Martin Plut in Mrs. Martin Juričič star., platno Mrs. Martin Juričič ml. in Mrs. Anton Skul čipke. — Mrs. Martin Juričič star. prt pri Mariji Pomagaj.

(Zadnjič pomankljivo. Mrs. Martin Juričič star. platno za oltarni prt in Mrs. Martin Juričič ml. pa čipke.

II. DAROVI V DENARJU.

(Od 1. decembra do 1. januarja.)

Za list Ave Maria.

Cecilija Križe \$3.00, Mike Kobe \$1.00, Martin Bajuk \$2.00, Kat. Simončič \$1.00 (božični dar), Mary Bulič \$1.00 (Miklavžev dar), Neimenovana, Pueblo \$2.00, A.

Tomec \$1.00 (Mikl. dar), Thomas Kamičar \$1.00, Antonija Glatz \$2.00, Ivan Progar \$1.00, Jack Novak \$3.00 (za zahvalo), Neimenovana, Chisholm \$1.00, Agnes Kopše \$1.00, Jennie Kolar \$2.00, Frances Prelogar \$2.00 (Mikl. dar), D. M. \$2.00 (v zahvalo), L. Kure \$1.00, Mary Ratej \$2.00, M. Tomša \$1.00, Martin Česnik \$1.00, Mary Jazbec \$5.00, Mary Bratina \$2.00 (božični dar), Marko Bluth \$2.00, A. Požun \$1.00, Helena Pluth \$2.00 (bož. dar), Marjeta Kozjan \$3.00, Mary Novak \$1.00, Mary Zidar \$1.00, Agnes Piškur \$1.00, Mary Kobal 30c.

Za sv. maše so dali ozir. poslali.

Mary Pavlešič \$8.00 (4), Cecilija Križe \$3.00 (2), Afra Jersyl \$1.00 (1), Clara Blaess \$1.00 (1), A. Juričič \$1.00 (1), Marija Snežič \$1.00 (1), Johana Lužar \$2.00 (2), Frances Kastelec \$1.00 (1), Jos. Bregach \$1.00 (1), Jos. Jakša \$1.00 (1), Mary Sternad \$1.00 (1), Mary Lowsha \$1.00 (1), Mary in Martin Kremesec \$1.00 (1), Jennie Kolenc \$2.00 (1), Martin Močnik \$1.00 (1), Anna Sirovica \$1.00 (1), Anna Bluth \$2.00 (2), John Pasdertz \$2.00 (2), Neimen., Bradley \$2.00 (2), Agnes Klarič \$1.50 (1), Mary in J. Trunkle \$1.00 (1), Frank Urshich \$1.00 (1), Mary Zabukovec \$1.00 (1), Katarina Simončič \$1.00 (1), Kat. Svetličič \$1.00 (1), Angela Satkovich \$1.00 (1), Paulina Trgovac \$2.00 (2), Kat. Stuckel \$2.00 (2), Bara Kramer \$1.00 (1), Mary Bulich \$1.00 (1), Josie Cimperman \$2.00 (2), Jennie Mevžek \$1.00 (1), Antonija Berus \$1.00 (1), O. Hladnik \$2.00 (2), Mary Flajnik \$1.00 (1), O. Hladnik \$1.00 (1), Mary Drešar \$1.50 (1), Antonija Glatz \$1.00 (1), Anna Kocman \$1.50 (1), Frances Burkett \$1.00 (1), Mrs. John M. Stanko \$1.00 (1), Mary Pristavec \$2.00 (2), Ursula Konda \$2.00 (2), Anton Bauban \$2.00 (2), J. Klepac \$1.00 (1), Stefan Grahek \$10.00 (10), Jennie Kolar \$1.00 (1), Mary Lovrenčič \$1.00 (1), Agnes Kompore \$1.00 (1), Justina Uharik \$2.00 (2), Anton Rozman \$2.00 (2), I. Freilich \$1.00 (1), Marija Dolenc \$2.00 (2), Kat. Pfajfer \$1.00 (1), Angela Colnar \$1.00 (1), Jernej Jereb \$2 (1), Frances Kavčič \$3.00 (3), M. Turšič \$3.00 (3), Mrs. Skodlar \$20.00 (20), Mary Stanovnik \$1.00 (1), L. Puharich \$1.00 (1), M. Miklavž \$1.00 (1), Mary Gosenca \$1.00 (1), Leon Kaurich \$0.00 (1), Anton Fister \$10.00 (10), Terezija Pavlič \$2.00 (2), Frances Starman \$2.00 (2), Mary Jazbec \$3.00 (2), K. Hladnik \$2.00 (2), Neimenovan, Chicago \$0.00 (1), Helena Dolgar \$1.00 (1), M. Selack \$2.00 (1), I. Kastelic \$3.00 (3), Mary Hoge \$1.00 (1).

Za cerkev Marije Pomagai.

Neimenovana iz N. Y. \$5.00, John Svete \$1.00, Antonija Neugar (za bož. dar) \$1.00, J. Petkovšek (po obljubi) \$2.00, A. Benčan \$1.00, Kristina Traven \$1.00, Ana Berry (za jaslice) 50c.

Za samostan.

Cecilija Križe \$3.00 (za romarsko hišo), Elizabeta Komin \$2.00, Mrs. Polenchar \$1.00, Frances Tomšič \$2.00 (za romarsko hišo), Frank Tvrkovič \$1.00 (mol.), Agnes Jordan \$2.00 (za romarsko hišo).

(Ostalo v prihodnji št.)

DOMA IN PO SVETU.

RAZGLAD PO SVETU.

(Dalje)

Dr. Vinko Šarabon.

Iz Anglije se na Francosko ne peljemo z ladjo ali z aeroplanom, temveč kar plavamo čez. Morska ožina med Francosko in Angleško se imenuje Rokavski preliv ali na kratko

Kanal.

Na najožjem mestu je 33 kilometrov širok. Nešteto že je bilo poskusov, da bi ga preplavali. Ne gre samo za širino, v prvi vrsti gre za morske tokove in za kipenje ob obali. Prvi je preplaval Kanal angleški kapitan Webb, leta 1875. Celih 36 let je minulo, preden je prišel drugi na vrsto, Anglež Burgess, leta 1911. In spet je preteklo 12 let, da so prišli drugi zmagovavci! a tedaj, leta 1923, so ga preplavali kar trije: Amerikanca Sullivan in Toth ter Italijan Tiraboschi. Ves ta čas so Kanal in njegove tokove študirali, in lani, leta 1925, je Burgess začrtal ono pot, po kateri se najlaže pride čez. Zato se ne bomo čudili, da je letos število zmagovavcev naraslo kar za pet, marsikom drugemu pa tudi ni dosti manjkalo. A med letošnjimi plavci sta bili tudi dve ženski, 20letna Ederlova in 28letna Corsonova, obe Amerikanki. Zanimivo je tudi to, da je plavala Ederlova za celi dve uri manj — 14 ur in pol — kot dotedaj najhitrejši moški. To ni dakot dotraj miru drugim plavcem, in Nemeč Vierkötter je porabil samo 12 ur in pol, Francoz Michel pa celo samo 11 ur. Zadnji, ki je plaval čez, je bil Anglež Derham. Drugo leto bodo spet plavali; Vierkötter pravi, da bo skušal priti na 10 ur ali pa še manj.

Francosko

smo priplavali. V velikih škripcih je bila letos ta država; njen denar je bil od dne do dne manj vreden; nikjer nisi tako poceni živel kakor na Francoskem. Slednjič so se zedinili na skupno ministrstvo vseh strank pod predsedstvom Poincarreja, in temu ministrstvu se je posrečilo, da je ustavilo padeč franka. Boj proti katolikom je vlada ustavila, ker je videla, da se proti njim ni mogoče boriti in da je boj popolnoma brezuspešen. Povedali smo že, da so se Francozi z Nemci pobotali; to prijateljstvo more zagotoviti Evropi trajen mir.

Zelo so ponosni Francozi na svoje sportnike. Njih atleti se odlikujejo vsepovsod. Mladi Rigoulot je zadnjič na prvi dejal in kvišku sunil 171 kilogramov, z eno roko je nad glavo potegnil 105 kg; igravci tenisa Lacoste, Borotra in Cochet so kos tudi ameriškim igravcem Tilden, Richards in Johnston in so jim

na ameriških tleh vzeli ameriško prvenstvo; najboljša igravka tenisa na svetu, Francozinja Suzana Lenglen, igra sedaj v Ameriki, nadkriljuje tudi Američanko Heleno Wills; Francoz Callizo se je dvignil z aeroplanom 12,442 metrov visoko v zrak, največja doslej z aeroplanom dosežena višina; Francoz Bonnet je vozil z aeroplanom tri kilometre tako hitro, da bi dalo to na uro 486 km; Francoza Challe in Weiser sta letela z aeroplanom brez prestanka 5174 km, itd. V težkih sedanjih političnih in gospodarskih bojih taki uspehi zelo vzpodbujajoče vplivajo. Ker je aviatika na Francoskem tako razvijta, bomo porabili za naše nadaljnje potovanje aeroplan in bomo v aeroplanu leteli čez Pireneje na

Špansko.

Žezlo vladanja vihti tam diktator Primo de Rivera, a zdi se, da ga ne drži več tako trdno v rokah kot ga je prej. Beremo o uporih častnikov, o nezadovoljstvu tu in tam. Tudi s kraljem se ne razumeta posebno dobro. Kralj Alfonso je namreč tam zelo delavna in močna osebnost in ne prenese dosti ugovora. Simpatična oseba je ta kralj. Zato se nam atentati nanj zdijo težko razumljivi. Po vseh dogodkih bi sodili, da se bliža Španska boljšim časom. Staro ime za Špansko je Iberija; v španski službi je odkril Kolumb Ameriko, Španci so si osvojili Srednjo Ameriko in razen Brazilije vso Južno Ameriko; to moramo vedeti, da razumemo navdušenost Špancev, ko je letel letos njih veliki aviatik Franco iz Španske čez Atlantski ocean v Buenos Aires, glavno mesto velike južnoameriške republike Argentine. Alfonso hoče tesneje združiti vse špansko govoreče dežele sveta, hoče ustvariti nekakšno vseibersko državo. In kakor ima Cobhamov polet velik gospodarski in politični pomen, tako so pripisali prav tak pomen tudi Francovemu februarškemu poletu; vsa Španija je bila na nogah, zahvalne pesmi so peli, zvonovi so zvonili, šole so imele prosto, uradi so bili zaprti.

Španci take vzpodbude tudi res potrebujejo, saj imajo drugje skrbi. Na nasprotni afriški obali je prosto mesto Tanger; Španci si želijo več pravic v njem, kar prav lahko razumemo, in se že dolgo časa vršijo tozadevna pogajanja z Angleži, s Francozi in z Italijani. Največje skrbi so se pa Španci vendarle otesli, boji v

Maroku

so končani, njih največji sovražnik Abdel-Krim je že na varnem. Ujeli so ga Francozi; prosil jih je, naj ga ne izročijo Špancem; od njih ni pričakoval nobene milosti. Usmilili so se ga in so ga kakor nekdanj Angleži Velikega Napoleona poslali daleč proč v počasno smrt. V Indijskem oceanu leži blizu Madagaskarja mali otok Reunion. Ognjeniški je, bogat in lep je; tja so prepeljali Abd-el-Krima; 10. oktobra je bil tam. Vse je prav, a podnebje je vlažno in domovina je daleč. Tam bo izhiral, žrtev prevlekega svojega častihlepa.

Maroko bodo sedaj lepo uredili in bo prav gotovo tako cvetoča dežela, kakor sta Algerija in Tunezija na vzhodu od tam. Tuneziji sosedno deželo Tripolitanijo je obiskal letos

Mussolini.

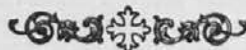
Amerikanci mu niso posebno naklonjeni, senatorji mu v debatah dajejo najrazličnejša imena. A vseeno mislimo, da je Mussolini eden največjih mož sedanjega časa. Od rokodelca se je povzpelo do voditelja velike države, je osnoval močno stranko, je znal najti dobro razmerje s sv. očetom, je pridobil Italiji povsod velik ugled, razširja italijansko moč v Afriki, je stopil v stike z državo Jemen v južni Arabiji ter je uveljavil tam ime Italije, je uredil in zboljšal državne finance, je vpeljal v Italiji red, je dal sredstva za polet čez severni tečaj ter je tako dvignil slavo italijanskega imena, je omogočil plet aviatika Pinedo v Avstralijo, itd. itd.; nešteta je vrsta njegovih uspehov in zaslug. Kakor potovanje starih rimskih cesarjev se nam zdi njegova vožnja v Tripolitanijo. Imenujejo ga človeka, ki se je spremenil v energijo. Seveda mu včasih kakšna beseda prehitro uide; tako na primer, ko je rekel, da gre italijanska zastava čez Brenner proti severu, nikdar pa ne nazaj proti jugu. Brenner je prelaz na severu Italije, dalje na severu je Tirolska in za njo Nemčija. Torej so šle njegove besede proti Nemcem. Tudi proti Francozom z besedami ne štedi. Zato pa dobi včasih tudi primeren odgovor. Ko je nekoč govoril Mussolini o Sredozemskem morju, da je "naše," torej italijansko, je dejal francoski mornariški minister Leygues: "Imamo izbrane vojake in izbrane častnike, ki izpolnjujejo svojo dolžnost brez velikega kričanja. Nihče ne more reči, da je to ali ono morje njegovo." Mislimo, da je bil to precej ja-

sen odgovor. Nekateri grmenja fašistov ne vzamejo prav nič resno; pravijo, da fašisti zato tako veliko govorijo in zahtevajo, da vsaj nekaj dobijo. V tem imajo fašisti čisto prav. Na vojsko pa prav nič ne mislijo; njih govorjenje imenuje nekdo govorniške izbruhe in fašistovski megafon. Zato smo ostali tu v Evropi popolnoma mirni, ko smo brali o name-ravani vojski Italije proti Turkom.

Kakor Nemčija, zahteva tudi Italija kolonije; "dokler ta težka krivica ne bo popravljena, se ne more govoriti o evropski pravičnosti." Italijanom se očita, da so popolnoma odvisni od Angležev in da jim ti vržejo sem in tja kak drobec;

"Anglija se tako razkosanih kolonij, kot jih ima Italija, prav nič ne boji." Mussolini si pa misli, naj rečejo drugi od naše odvisnosti, kar hočejo, da le mi nekaj dobimo. In nekaj novega bodo Italijani menda dobili, doli v Južni Afriki. Tam je portugalska kolonija Angola, ki je Portugalci ne znajo upravljati in ki bi jo bili po dogovoru iz leta 1908 morali dati Nemcem. Sedaj beremo, da sta se na zadnjem sestanku v Livorno dogovorila Mussolini in angleški minister Chamberlain, da bo Angola kupila Italija od Portugalske. Potem so, kakor po navadi, vse tajili, a po našem mnenju je to res. Seveda bi morali tudi drugi z "naku-

pom" soglašati. Če dobijo Italijani Angola, štejejo to pridobitev lahko med najvažnejše dogodke sedanjih dni. Angola meri 1,276,000 kv. km, je torej tako velika kot osmina Zedinjenih držav ali za pet Jugoslavij, skoraj popolnoma neizrabljena, pa bo donášala lahko ogromne množine kavčuka, kave, sladkorja, bombaža; vse polno je tam demantov, bakra in platine. Italiji bi prišla tembolj prav, ker bi ji služila tudi za naseljevanje, milijoni bi tam dobili kruh in domovino. Italija ima nad 40 milijonov ljudi, Angola samo dva do štiri, veliko je torej tam prostora, podnebje za Italijane pripravno. (Dalje prih.)

IZ SLOVENSKIH NASELBIN.

Waukegan. Tako ponosni so ameriški Vrhničani na svojo šolo, da je kaj. Kakor smo poročali v prvi številki, tako je. Postavili so se z novo šolo in se bodo postavljali, dokler bo stala. Stala pa bo, dokler bo dihal zadnji Vrhničan v Waukeganu. "Še Chicago je dala v koš," je rekel zadnji nekdo, ki je sicer zagrizen Chikažan. — Poročajo, da se je slavnost blagoslovitve šole jako lepo obnesla. Bog daj, da bi prinesla veliko, veliko uspehov in vzgajala Ameriki in ameriški Sloveniji čvrste in modre može, ki bodo Waukeganu in slovenski Ameriki v ponos.

Indianapolis. Na novo šolo so začeli misliti tudi v Indianapolis. Toliko se je slovensko življenje tam razmahnilo, da čutijo potrebo po šoli. — Da bi jim Bog le poslal milijonarja, ali vsaj omeščal naseljencem mošnjičke in bi radi prispevali za šolski sklad. Zadela jih je tudi nezgoda, nje, kakor vse Slovence v Ameriki. Umrl je p. Bonaventura Čiček, dober delavec v vinogradu Gospodovem.

Naj počiva v Gospodu po težkem delu, ki ga je vneto vršil. Bil je redovnik reda konventualcev sv. Frančiška.

Collinwood-Cleveland. Tudi nova šola. Znamenje, da se povsod dvigajo. Po vseh naselbinah vse slovensko življenje in si hoče dati duška. Kakor poročajo, so jim stari šolski prostori že davno premajhni. Kolikor več slovenskih šol v Ameriki, toliko boljše za naš prospeh. Večkrat človek misli, čemu se nasprotniki in rdečkarji tako na vse pretege ustijo in se trkajo na prsa, češ, mi smo narodnjaki; v resnici pa še prav nič niso napravili. — Kje so šole, ki so jih zidali, kje so vse druge ustanove, ki tako lepo ustrezajo svetemu namenu pozivljati in ohranjati slovensko življenje v tujini pod okriljem božjim in okriljem sv. Cerkve? Kdo jih je postavil? Oni pa samo razdirajo. Vrgli so vero v koruzo, z vero pa so zavrgli tudi materin jezik, zakaj slovenski materin jezik in vera slovenske matere sta si kakor sestre. Materin jezik je ključ do božjega Srca. Če nimaš tega ključa, kako si moreš odpreti vrata v božje Srce? In če ne najdeš vrat do božjega Srca, čemu ti je ključ? Večno sveta bo beseda slovenskega škofa Slomška: Sveta vera bodi nam luč, materin jezik naj nam bo ključ do prosvete in Boga.

Rothbury, Mich. Hud boj bijejo z brezverskimi časopisi. Vse je poplavljenost s to pogubno lavo. Zastopniki Amer. Slovence se jako trudijo in trebijo plevel z vneto agitacijo za katoliško časopisje. Molimo v mesecu februarju tudi za njihov uspeh. Zastopnika katoliškega časopisja pa pozdravljamo. Korajžo in šnajd, pa figo Judežem slovenske besede, figo Judežem sv. Matere Kat. Cerkve.

Brockway, Minn. (Pismo.) Veselo in srečno novo leto Yam vsem, slovenska dekleta in žene, Vam krščanske matere in sestre tretjerednice. Bog daj vsem obilo svojega blagoslova in svoje milosti, da bi bilo to novo leto še posebno ameriškemu ženstvu polno sadov. Veliko nalogo so podvzele. Da bi jo tudi izpeljale. Naj bi se vse žene priklopile in uživele v to novo misel. Saj je samo v pro-

speh katoliškemu življenju, zato se čudim, kako more sploh katera med ženami nasprotovati tej misli in temu gibanju. Potem pozivam vse družine, naj bi se posvetile presv. Srcu Jezusovemu, Kralju naših domov. G. urednika pa prosim, naj bi posvetil tudi Srcu Jezusovemu nekoliko prostora, zakaj premnogo še nismo slišali v ameriškem nabožnem časopisju o veliki Ljubezni, ki tako potrpežljivo čaka, kedaj se nam bo enkrat zljubilo priti k Njej in vračati ljubezen za Ljubezen.—N. N., tretjerednica.

Chicago. V Chicagi je bil velepomemben dan, dan ustanovitve Ženske Zveze. Tudi Ave Maria na tem mestu pozdravlja novoustanovljeno organizacijo. Tako krvavo je je bilo treba. Kolikokrat so ameriško slovensko ženstvo podregnile tu ali tam sestre Slovenke za morjem. Ravno nedavno je izšla knjiga, ki jako predbaciva in graja zaspanost slovenske žene v Ameriki, češ, nobene organizacije nimajo, nikjer nič ne nastopajo razen dveh, treh. Jednota v Clevelandu je imela sicer podpredsednico — žensko, pa ni veliko pomenila, kakor delo Jednote ni ravno širokogrudno. Zato je bil zadnji čas, da so se ženske zdramile. Če kje, jim je zlasti v Ameriki organizacija potrebna. Nastopale bodo v javnosti, zastopale bodo slovensko izseljenko doma in v svetu, zastopale bodo katoliško stvar boljše, kakor jo zastopajo možje. Stara je pač resnica, po ženski (Evi) je prišel greh na svet, prišlo je prekletstvo, po ženi (Mariji) je pa prišlo tudi rešenje, prišel je blagoslov. Naj bi v duhu Marijinem nova Ženska Zveza prenovila slovensko Ameriko, prekvasila vse svoje članstvo z duhom božjim. Nam možem pa Bog pamet daj, da se ne bomo več usajali nad ženskim pokretom. Smeje se nam domovina, ko se tako zaganjamo v Žensko Zvezo, ki ima samo dobre namene. Le ne bojmo se, da bi nam žene vzele hlače. Če nam jih vzamejo, si bomo pa nove kupili, je tudi že čas. Dvajset let so nekateri že v Ameriki, pa še vedno nosijo starekrajse hlače . . . Kdor ne razume, kaj mislim povedati, naj pride prašat za pojasnilo

Fanta od fare,

Škoda ga je, škoda toliko bolj, ker duhovnikov tako primanjkuje v Ameriki.

IZ DOMOVINE ZA MORJEM.

Pismo prevzv. škofa Dr. A. B. Jegliča
veleč. p. Kazimirju.

Velečastiti p. komisar:—Film iz Lemonta sem dobil ravno na sv. Miklavža večer. Sporočilo o tem sem odlašal do danes, ker smo hoteli Vaš film in onega iz Bridgeville danes v semenišču preizkusiti. Toda, ko smo hoteli začeti, je žarnica počila. Sedaj moramo čakati, dokler ne pride nova iz Pariza.

Amerike ne morem pozabiti. Koliko sem videl novega in koliko sem izkusil. Zame je bilo vse novo. Strašno hitro sem živel. Sprejem, slovesnost v cerkvi, banket, na pot. Pa koliko smo prevozili! Nad 100 milj ni bilo nič posebnega. Kolika pota nas je prepeljal župnik Pirnat iz Dulutha. In strošek za pot, za avto, za hrano. Pa čas za nas darovan. Količko je župnik Oman pretrpel, ki nas je spremljal v Colorado, v Denver in Pueblo. Noč in dan je zame skrbel. Župnika Plevnik in Ažbe mi ne prideta iz spomina. Z Vami sta bila v pripravljavnem odboru; ste pač veliko truda imeli. Mnogo potov ste zavoljo nas, Evropejcev, storili. Bog povrni. In druge gospode, kdo bi jih mogel naštet. In še župnik Ponikvar iz Clevelanda, ki nas je peljal na Niagara-slap in nas tudi nazaj srečno pripeljal. Mnogo je pretrpel.

Ko se na vse to spominjam, se sam se-

bi čudim, da sem mogel toliko in tako dolgotrajnega napora prenesti. Težav skoraj čutil nisem. In doma nobene reakcije, le malo opešanos, ki je pa hitro zginila, hvala Bogu. — Bog jo živi Ameriko, vedno mi bo v živem spominu. Bog jo blagoslovi.

Doma smo imeli strašne povodnji, kakor veste. Tudi mene je nezgoda občutno zadela. Uničila mi je dobršen del žage. Žaga sedaj stoji. Najbolj mi je žal, da je prišlo približno 40 družin in približno 100 samecev ob kruh in zaslužek. Sedaj iščem posojila, da napravim jez, dvignem vodo in bo žaga zopet stekla. Bog pomagaj in daj ubogim ljudem že kmalu zopet zaslužka.

Sploh smo Slovenci, posebno v naši škofiji, pa tudi po Savinjski dolini in drugod strašno udarjeni. Škode je več milijard dinarjev. Država naj pomaga. Od kod pa, ker sama nima denarja. Privatna pomoč je le malenkostna. Ordinarijat je prosil vernike za pomoč. In čujte, od siromašnega ljudstva smo dobili 173 tisoč dinarjev. Papeža sem zaprosil in poslal nam je 50,000 Din. Bogu hvala!

Sedaj je umrl Pašič. Nič ne morem vedeti, kako se bo pri nas zasukalo. Bog daj, da tako, kakor je najbolje za splošno korist.

Zahvaljujem se Vam za Vašo potrpež-

ljivost. Le eno me boli, da sem v Mundeinu pri procesiji prelepi pluvijal pokvaril. Oh, ko bi Vam mogel škodo povrniti!

Spominajte se me pri altarju. Z Bogom!
Anton Bonaventura, škof.

* * *

Pismo prevzv. škofa Dr. Gnidovca.

Prečastiti p. Kazimir:—Mnogokdaj mišlim na Ameriko. S hvaležnim srcem se spominjam blagih dobrotnikov, ki so mi mnogo dobrega storili za potrebe moje škofije. Med te pripadate v prvi vrsti Vi, ki ste pravzaprav sprožili misel, naj bi jaz prišel v Ameriko. Sprejmite še enkrat mojo prisrčno zahvalo za vso gostoljubnost, dobrohotnost in dejansko pomoč, pa tudi vsem blagim dobrotnikom in dobrotnicam izrecite mojo udano zahvalo, posebej še p. Winklerju, g. Miklavčiču in č. sestram. Bog povrni vse obilno. Priporočam se v pobožno molitev. Zaupam na priprošnjo sv. Jožefa, da se bodo še dobila blaga srca, ki bodo dobrotno podpirala velike in nujne potrebe v moji škofiji. Naj sv. Angeli čuvajo Vas, Vaše župljane in vse ameriške Slovence. V ljubezni presv. Srca Jezusovega in brezmadežnega Srca Device Marije ostanem Vam hvaležno udani

Ivan Franjo Gnidovec, C. M.

škof skopljanski.

Telephone Canal 3400

F. J. LEWIS MFG. CO.

V zalogi imamo premog, tar in vsakovrstne potreščine za pokrivanje strehe.

2500-2600 So. Robey St.

Chicago, Ill.

CALUMET STUDIO

KARL STALLA, Mgr.

9124 Commercial Ave.

So. Chicago, Ill.

Tel. So. Chic. 1951

Res.: So. Chic. 3135

EAST SIDE TRUST & SAVINGS BANK

Under State Supervision.

Capital, Surplus and Undivided Profits

\$350,000.00

Resources Over \$1,800,000.00

The bank for the East Side.

10101 EWING AVE.

SO. CHICAGO

PRIPOROČA SE

ST. ELMO HOTEL

9921 Ewing Avenue,

So. Chicago, Ill.

Phone Roosevelt 8766.

ANDREW BATTISTIG

ZIDAR, KONTRAKTOR in STAVBENIK

Kupil sem 2 bloka zemlje ob Archer in Kostner. Namerjam postaviti 2 štora in bungalows, ki bodo naprodaj.

1901 West 22nd Street,

Chicago, Ill.

Phone: Canal 0537

MRS. N. GOETTERT

— UNDERTAKER —

Chapel 2046 W. 23rd Street,

CHICAGO, ILL.

Autos furnished for all occasions.

1. Omožena sem s pravoslavnim. Ker sem vajena hoditi k svetim zakramentom, sem šla k sveti spovedi po svoji poroki, toda nisem dobila odveze od spovednika, ker je mož druge vere. Zakaj in kako to? —V. R.

Odgovor. Omožila si se s pravoslavnim, s tem si prekršila postavbo svete Cerkve, ki želi, naj se katoličani ne poročijo z drugoverci. Cerkev iz izkušnje ve, da rodijo taki mešani zakoni, kakor jim pravimo, mnogo zla v duhovnem in verskem oziru, zato se tem zakonom tako upira. Cerkev pravi celo, če je velika nevarnost, da potem tudi katoliška stran zgubi vero, po božji postavi, je zabranjen tak zakon. — Že od nekdaj je cerkev zabranjevala zakon med katoliškimi in nekatoliškimi kristjani. Dajala je sicer tudi v tem izpregled, toda v najtehtnejših slučajih. Udržan pa je ta spregled vedno sveti stolici, s pooblaščenjem svete stolice smejo dati ta izpregled tudi škofje. Zakonea pa morata sprejeti določene pogoje in ti so: 1. Nekatoličan se mora zavezati, da nikakor ne bo branil katoličanu živeti po katoliški veri. 2. Vsi otroci, sinovi in hčere se morajo krstiti po katoliškem obredu in katoliško vzgajati. 3. Katoličan se mora prizadevati, da bo nekatoliškega druga pridobil, za katoliško Cerkev.—Ti pogoji so utemeljeni v božjem in naravnem pravu, zato Cerkev ne sme od njih odnehati.

Spovednik Ti ni dal odveze, ker najbrže nisi imela od škofa dovoljenja, da skleneš zakon z nekatoličanom, in drugič si se menda kar pred kortom poročila, brez mašnika. S tem si pa zapadla izobčenju. Odrezan ud si brez življenja, brez srca, izobčena si iz Cerkve, kot taka ne moreš biti deležna duhovnih milosti in dobrot in noben spovednik Ti ne more in ne sme dati odveze, dokler ne dobiš od

svojega škofa, prvič izpregleda ozir. dovoljenja, da skleneš zakon z nekatoličanom, in drugič, Te mora škof odvezati od izobčenja, lahko tudi spovednika pooblasti in Te odveže. Torej poskrbi, da se vsa stvar uredi in pridi nazaj v Cerkev. Dobro voljo imaš in dobro srce, posvetuj se še s svojim duhovnikom in Ti bo rad pomagal. Jaz bom molil zate, da se vse gladko izteče.

2. Na farmi živimo. Ker ni bilo nikjer slovenskega duhovnika blizu, se mi je hčer kar pred sodnikom poročila, kakor se jih mnogo poroči tukaj pri nas. Zadnjič pa sem slišala, da to ni bilo prav. Ali mi morete dati pojasnila?

—K. M., Wis.

Odgovor. Seveda ni bilo prav. Oba sta zapadla izobčenju po cerkveni postavi in skrbeti morata, da stvar uredita. Če ni slovenskega duhovnika blizu, zakaj se ne obrnete na Irca, ali kogar že imate v bližini, saj bi Vas prijazno sprejel. Prosil bo škofa za pooblaščenje, da ju lahko odveže, potem bo pa dopolnil, kar je bilo preje pomanjkljivega in na neslovesen način ponovil vse cerkvene obrede, ki so predpisani za poroko. Bog z Vami!

3. Tako sem žalosten. Nad eno leto že nisem bil v cerkvi, ker ni nobene naše cerkve blizu. Je ena ajriška, pa je tričetrt ure oddaljena. Zadnjikrat sem bil v cerkvi pred odhodom v Ameriko. Pomagajte mi, tako rad sem hodil v cerkev.

—L., Elgin.

Odgovor. Bog Vam odpusti kako ste mogli tako zanemariti službo božjo. Nobene slovenske cerkve ni blizu, pa je ajriška. — Sveta maša tudi v domači cerkvi ni slovenska, torej je vseeno, ali v ajriški cerkvi zadostite svoji nedeljski dolžnosti ali v slovenski, Bog Vas že razume. — Da je cerkev oddaljena tričetrt ure, v tem nikar ne iščite opravičenja svojemu ravnanju. Le spomnite se starega kraja, kako so tam naši stari očetje, naše stare matere in morda še tudi Vi hodili po uro, dve uri, da so se mogli udeležiti službe božje. V Ameriki Vam pa ni treba peš hoditi, so pa že tako ugodne prometne zveze, da ni v tem oziru mogoč noben izgovor. 7c plačate, pa Vas cestna železnica prepelje petdeset milj daleč. — 7c pa menda že še premorete in še za Boga jih žrtvujete. — Drugače je seveda, če

ste morda bolni, tega pa v pismu ne omenjate. V tem slučaju pa nimate greha, če izostanete. Zadostite pa kako na drug način, recimo s tem ali onim dobrim delom in bo Bog Vaše dobro delo sprejel v nadomestilo. — Dobro je, da ste se izgovorili, na jasnem bote sedaj sami s seboj in z Bogom.

4. Delam v nedeljo, ker bom drugače prišel ob delo in kruh, pa težko drugega najdem. Saj nimam greha zato?

—R., Chicago.

Odgovor. Nimate ga ne, če je res, kar pravite. — Ali se Vaše delo prične pred šestu uro zjutraj? Če ne, pridite k prvi maši, ki je ob šestih.

5. Časih grem v luteransko cerkev, tako lepo službo božjo imajo. Slovenske cerkve ni blizu. Naši ne gredo nikamor, jaz pa pravim, bolje nekaj ko nič. — Naj mi povedo, če res ne smem v luteransko cerkev, tako mi je zadnjič prijatelj povedal.—M. K., So. Chic.

Odgovor. Že zopet stara pesem: slovenske cerkve ni blizu. — Ne vem, kdo je ubil našim to misel, da ne smejo v katoliške cerkve tuje narodnosti. Ali ni katoliška Cerkev vesoljna in je eden in isti Bog po katoliških cerkvah, pa naj bo ajriška, laška ali zamorska? Luteranska služba božja ni nadomestilo za katoliško. V tem oziru imajo prav vaši: bolje nič, kot v luteransko. Če se udeležujete službe božje krivovercev redno, s tem se javno izpričujete za njihove pristaše in tajite svojo vero. — Obisk krivoverske cerkve je upravičljiv samo tedaj če skočiš iz radovednosti noter ali iz drugega vzroka, ki nima nobene zveze z oficijelnimi ceremonijami sekte.

6. N. B.

Odgovor. Namen svetega zakona je trojen. Medsebojna ljubezen, zarod in drug drugemu krotita neredno nagnjenje. Vse je dovoljeno, kar vodi k temu namenu, vse je prepovedano, kar odvrca od tega namena. Eden najerših in najzlobnejših grehov je "varčvanje." — Splav pa je poleg tega še škofu pridržan greh. Vsi, ki svetujejo k splavu, vsi, ki pomagajo k splavu, vsi, ki imajo sploh kako zvezo z njim, so po nainovejši postavi z materjo vred izobčeni iz Cerkve in duhovnik grešnika ne more odvezati brez posebnega pooblaščenja in dovoljenja od škofa.

VSEBINA DRUGE ŠTEVILKE.

Mariji (pesem). — Petrček—mali junak. — Drobčinice. — A. M. Slomšek—slovenski svetnik. — Pomenki o veri in neveri. — Matevževe orgljice. — Mimogrede, možem in fantom na srce. — Zlomke v Ameriki. — Sveti Francišek — mož vere. Tretjerednik, tvoj vzornik v februarju. — Marija in žena v družini. — O G. Stanku, ki je nesel kraljico čez morje. — Glasovi od Marije Pomagaj. — Doma in po svetu. — Tomazev kot.

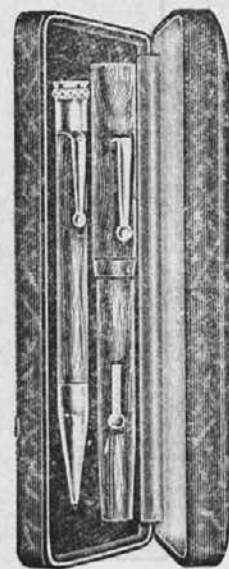
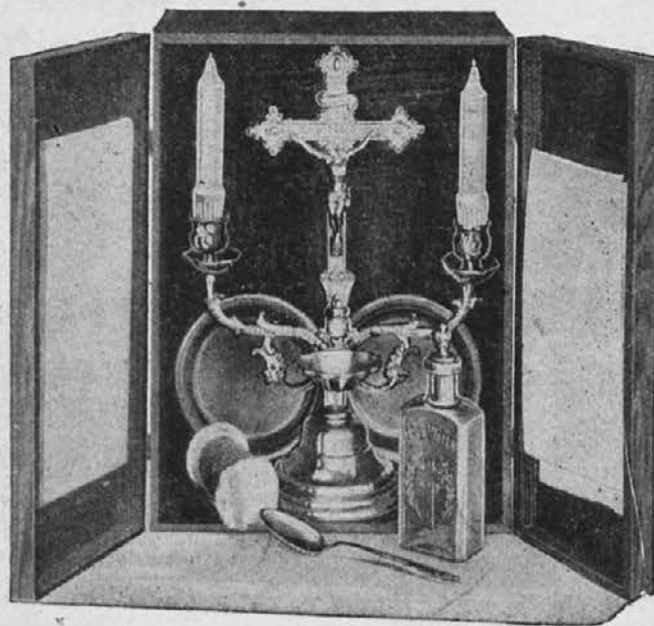
Nagrade za našo kampanjo.

1. Kip Male Cvetke. Nove vrste.....vrednost \$ 1.00
2. Kapelica Male Cvetke.vrednost \$ 4.00
3. "Flash light"—elek. baterija.....vrednost \$ 1.75
4. Pozlačen križ.vrednost \$ 5.00
5. "Fountain pen" — pero.vrednost \$ 5.00
6. Kip sv. Antona.vrednost \$ 5.00
7. Lep album za fotografije.....vrednost \$ 5.00
8. Ovratno nakitje.vrednost \$ 7.00
9. Namizna električna luč.vrednost \$10.00
10. Zlata zapestna ženska ura.vrednost \$15.00

To je samo nekaj nagrad, imamo jih še veliko več. Zlasti ena je lepa, dobil jo bo pa oni, ki nam bo poslal največ novih naročnikov. — Vrednost \$50.00.

SANCTE
JOSEPH
PATRONE

SANCTAE
ECCLESIAE
O. P. N.

Decorative scrollwork on the base of the statue.